CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Vechi lăcaş de-nchinăciune, în credință regăsiți,
Au venit să ia lumină monahi şi mitropoliți.
Legenda ne aminteşte c-aici şi-a găsit răgazul,
Poposind pentru o noapte, capul lui Mihai Viteazul.

(fotografie şi versuri Alexandru Oprea)

martie 2020

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 2 (12) 2020 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut"

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI" – *CRISTINA ONOFRE*
„INVITAȚII EDIȚIEI"– *ALEXANDRU BOROIU*
„TINERE SPERANȚE" – *MARIUS IONESCU*

- PUNERE ÎN PAGINĂ – *NICOLAE COSMESCU*
- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*
- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

Lecția de anatomie

Acum ceva timp, ceva mai mult timp, am avut lecţie deschisă de anatomie a sufletului. Neavând altă posibilitate, deoarece nu s-a înscris nimeni ca voluntar, şi nevoind să mă fac de ruşine prin amânarea acesteia din cauza lipsei de material didactic, m-am hotărât, în ultima clipă, să folosesc propriul meu suflet. M-am hotărât să-mi pun sufletul pe tavă pentru disecţie. O decizie pe cât de curajoasă, pe atât de periculoasă. Singura mea motivație a fost că era prima prelegere de acest gen, din lume, și trebuia să fie ceva spectaculos, teatral chiar, o lecție care să caute perfecțiunea și, eventual, să-mi aducă gloria pe plan profesional și nu numai.

Am avut invitaţi de vază, foarte importanţi, cu mare experienţă în ceea ce priveşte stările sufleteşti, emoţiile umane.

S-au aşezat, printre alții, pe primul rând de scaune al amfiteatrului, doamna Indiferenţă, domnul Nepăsare şi domnul Plictis. Au urmat pe rândul de mai sus doamna Morală, doamna Conştiinţă şi cei doi fraţi gemeni Ego şi Alter-Ego. Mai sus s-au aşezat doamna Bârfă, domnul Taifas şi doamna Neîncredere, lângă care, bine-nţeles că a stat soţul dânsei, domnul Ranchiună. Au mai fost prezenţi doamna Incertitudine, doamna Enervare, şi grecul acela simpatic, foarte distrat şi jovial, domnul Poliloghie. Cei care au vrut să înveţe, într-adevăr, ceva din prelegerea mea au mai găsit loc în ultimele rânduri sau, chiar, mulţi dintre ei au stat în picioare. Curiozitatea...!

Era pentru prima dată când ţineam vreun curs. Îmi luasem doctoratul de curând, având această temă, dar cercetarea a avut caracter pur teoretic. Aveam emoţii, dar am încercat să le direcţionez către zona pozitivă care, pe timp ce se apropia ora începerii, mi se părea din ce în ce mai restrâsă, mai efemeră, mai puțin credibilă în ceea ce privește posibilitatea de a-ți acorda un oarecare sprijin moral. Nu am vrut neapărat să-mi deschid sufletul în faţa auditoriului, dar lipsa voluntarilor şi faptul, déjà binecunoscut, că în cadavre nu mai sălăşuiesc suflete, m-au adus în situaţia de faţă, situație care era, de altfel, destul de tensionată, destul de complicată...

După ce am reușit să mi-l scot din trup, mi-am depus sufletul pe o tavă de argint.

Toate instrumentele folosite pentru disecţia acestuia sunt din argint, dar vă rog să nu mă întrebați de ce. Cu ajutorul bisturiului am executat, încet, o incizie longitudinală în dreptul sentimentelor şi mai multe secţiuni transversale în dreptul amintirilor, viselor, dorinţelor, trebuinţelor. În momentul în care s-au simţit libere şi unele şi altele au vrut să evadeze, dar le-am fixat imediat cu pense, tampoane şi pansamente, de amăgirile, promisiunile deşarte, frustrările şi minciunile găsite acolo. Acestea din urmă au fost singurele care au dorit să rămână. Le-am depus pe toate, cu grijă şi delicateţe, într-o tăviţă reniformă, cu gândul ca, înainte de sutura finală, să le aşez la locul lor.

Mi se cam uscase gura, deoarece în timpul disecţiei trebuia să şi explic tot ceea ce făceam. În acel moment am resimţit un oarecare disconfort, dar l-am remediat cu un pahar de „Iertarea păcatelor". Am fost foarte atent, am lucrat foarte fin. Din această cauză nu a curs multă patimă. Este adevărat că, fiind prevăzător, pregătisem deja, pentru orice eventualitate, un ac pe care fixasem un fir de uitare. În cazul în care demonstraţia mi-ar fi scăpat de sub control, l-aş fi folosit imediat, pentru a nu se produce tulburări prea mari pe masa de disecţie şi nici în morfofiziologia sau psihicul celor din sală.

Le-am arătat frica, disperarea, tristeţea, durerea, suferinţa, nehotărârea, superficialitatea, neîncrederea. Au aplaudat mai mult decât frenetic şi au cerut „bis" de mai multe ori. Oare de ce marasmul sufletesc al unor

oameni provoacă altor oameni stare de satisfacţie, mulţumire chiar? Reacţia aceasta este, de cele mai multe ori, ascunsă, dar poate fi exprimată şi la vedere, caz în care poate avea influenţă majoră asupra semenilor de prin preajmă, datorită fenomenului de imitație - „turmă de oi”. Este sadism (iată încă unul care a căzut!), sau este pseudo-autocompătimire pornită din narcisism (uite unul care a ajuns mai rău decât mine!)?

Le-am arătat strădania, curajul, siguranţa, determinarea, speranţa, bucuria, demnitatea. În sală s-a iscat o rumoare general şi am auzit mai multe fluierături dezaprobatoare, ba chiar şi huiduieli. Oare de ce starea de bine a unora provoacă reacţii adverse altor semeni? Să fie invidie, sau este teama pe care o imprimă incapacitatea de a domina necunoscutul, incapacitatea de a-l explora, de a-l analiza şi a-l înţelege? Aceste reacţii necontrolate apar la cei ce nu au cunoscut sentimente înălțătoare. Din păcate, tipul respectiv de oameni este majoritar!

Le-am arătat iubirea. În sală s-a lăsat o linişte profundă, cronică. Atunci când iubirea se relevă, cuvintele ar suna ca şuierul vântului prin sticlele goale ce zac de mai mulţi ani pe o masă prăfuită și strâmbă. Aveam impresia că am rămas singur, vorbind cu mine însumi, dialogând numai cu ecoul cuvintelor mele care începeau să devină mute. De multe ori, sentimentul de solitudine poate produce o stare de confuzie ce, pe termen lung, se face vinovată de apariţa unor reacţii necontrolate sau, chiar, necontrolabile. Acest fapt depinde, în mare măsură, de structura psihică a celui care o experimentează şi de statutul acestuia: implicat sau privitor (în sfera de cristal!). Eu am avut șansa de a-mi reveni repede, sau asta era convingerea mea de atunci.

Am disecat fiecare componentă, încercând să descopăr cele mai ascunse firi de ale sufletului meu. Ce am găsit acolo... nu vă pot spune acum. Vă pot spune doar că prelegerea mea a durat un pic mai mult decât am prevăzut eu: cam o... viaţă, o viaţă şi ceva. A fost atât de captivantă, încât nici auditoriul şi nici eu nu am ştiut când a trecut timpul. Mi-am încheiat expozeul într-un ropot puternic de aplauze şi huiduieli, presărat cu tropotit de picioare şi fluierături; ba, se auzeau chiar şi ţipete, bocete, exclamaţii, mormăieli, ovaţii şi tot felul de onomatopee, monosilabe sau chiar cuvinte întregi: laude, înjurături. Nu m-au deranjat nici unele, nici celelalte deoarece, prin exprimarea lor în paliere diferite mi-au arătat că participanţii au fost atenți și mi-au evaluat acțiunea, fiecare după puterea lui de înțelegere și acceptare. Unii râdeau, alții plângeau, iar restul, pur și simplu, tăceau, dar arătau a fi profund impresionați și preocupați de ceea ce au văzut. Tabloul a fost completat cu aruncarea prin aulă a multor flori şi scaune rupte. Apoi agitaţia s-a potolit şi am rămas, într-adevăr, singur...

Mi-am închis sufletul cu ajutorul clasicei manevre de suturare, cu speranţa (deci, încă o mai aveam) că se va vindeca „per primam”. Noroc cu tine, că mi-ai dat balsamul acela miraculos. Fără el, sufletul meu ar fi fost plin de cicatrice. Am simţit totuşi ceva ciudat, aşa, ca un gol însuflet.

Când am luat aminte mai bine la ceea ce nu se întâmpla în jurul meu, am observat că totul era mai alb, mai curat, mai strălucitor. De undeva, de peste tot, se auzea o muzică liniştitoare şi se simţea un parfum discret, plăcut. Iniţial nu am înţeles, dar apoi mi-am dat seama că ajunsesem în rai.

Al.Florin Țene

Preşedintele național al L.S.R.

Jocul de șah

În ultimii doi ani, până la pensionare, Doru-Sorin nu mai avea răbdare. I se părea o veşnicie cele şapte sute trezeci de zile până la marea zi a ieşirii la pensie. I se urâse să se scoale zilnic la patru dimineaţa, să ia primul tramvai care să-l ducă la întreprinderea unde lucra. Sub această aşteptare s-a rostogolit timpul peste el. Între timp i-a murit soţia într-un accident de circulaţie, pe care a îngropat-o cu bruma de bani strânşi pentru un tratament la Băile Olăneşti. Nu de puţine ori se gândea când au trecut 39 de ani de muncă. De la decesul jumătăţii mitologice, Sorin îşi „omora timpul” jucând şah de unul singur, după ce se întorcea de la servicu, iar în timpul verii ieşea pe banca din faţa blocului să joace o partidă de şah. „*De ce să mă bucur, dacă nu mai este Maria? Fără ea totul pare pustiu. N-am cui să-i spun că azi l-am bătut la şah pe Doru*”.

În ziua pensionării colegii i-au făcut cadou un costum de haine, o umbrelă şi un geamantan.

- Pentru călătorii, nenea Sorin!

- Să ai viaţă lungă, cu sănătate!

I-au urat colegii, într-o mică ceremonie, organizată în clubul unităţii. Emoţionat, a mulţumit cu glas stins. Singur şi abătut a ieşit pe poarta unităţii pe unde a intrat şi ieşit de mii de ori. Portarul l-a salutat ca de obicei. Strigându-l din urmă:

- Pensie îndelungată!

Ajuns acasă, Doru-Sorin puse costumul în dulap, umbrela pe cuier şi geamantanul îl aranjă deasupra şifonierului de pe hol. Primele zile s-au scurs ca nişte reptile ce se târăsc pe un teren nisipos. Până la urmă, simţind nevoia de a sta de vorbă cu oamenii, şi-a luat cutia cu piesele de şah, şi a ieşit din apartament. A coborât cele douăzeci de trepte şi a luat-o agale spre barul din colţul străzii, unde din când în când, mai ales la salariu, se ducea să bea o bere, să mai audă o vorbă. *„Aşa... ca birjarii la botul calului, după ce a făcut un transport*.”. Piesele zornăiau în cutie, parcă se certau. *„Au îmbătrânit odată cu mine şi acestea. Le am amintire de la bunicu'. Îmi spunea că sunt făcute de puşcăriaşii de la Ocnele Mari. Doamne, doamne, cum a trecut timpul. Parcă ieri mă mângâia pe cap şi-mi repeta un citat din Romain Rolland: Sorin, să ştii, că... acolo unde caracterul nu există, nu există nici om mare, nici artist mare, nici mare om de acţiune. Puţin importă succesul. Trebuie să fii mare, nu să te prefaci că eşti*”.

Cu aceste gânduri a intrat în Cafe-Bar. Mirosul de alcool amestecat cu fumul de ţigară îl îngreţoşă. Era pe punctul de a se întoarce, când se auzi strigat.

- Sorin! Vino aici, la masa mea!

Îşi îndreptă privirea spre locul de unde venise chemarea. Prin fumul de-l tăiai cu cuţitul, îl zări pe vecinul Mărin. Se îndreptă spre el.

- Stai aici!

Se aşeză, punând cutia pe masă. Se uită în jur. La fiecare masă era câte o faţă cunoscută, de prin blocurile vecine.

- Ce bei?

- O bere! Dar... fac eu cinste. Este prima mea zi de pensie.

- Felicitări! S-o mănânci cât mai mulţi ani!

- Mulţumesc! Tu ce ai băut?

- Un carcalete!... Doina! Adu aici un repetir şi o bere pentru noul nostru pensionar. E prima zi!

Ceilalţi auzind de acest eveniment, toţi pensionari din cartier, ridicară paharele şi îi urară sănătate şi pensie lungă. După ce sorbiră câte o gură din pahare, Marin îl întrebă.

- De ce ai adus şahul?

- Să jucăm. Să mai treacă timpul, şi mintea să nu lenevească. Vorba latinului... „minte sănătoasă în corp sănătos”!

Şi se apucară să aşeze piesele pe tabla de şah. După un timp, pe neobservate, mai toţi consumatorii de la celelalte mese, se strânseră în jurul lor, luând scaunele cu ei. După două ore, partida s-a încheiat cu victoria pieselor albe. Cei doi „beligeranţi” îşi strânseră mâna, după care goliră paharele.

- Marine, plec. M-am intoxicat cu atâta fum de ţigară. Mâine ne vedem iarăşi aici.

- Da...! Continuăm să jucăm.

După o săptămână şi ceva, şi-a luat cutia de şah sub braţ şi cu paşi agale s-a îndreptat spre barul de la colţul străzii. Uşa era deschisă şi se vedea cum un fum albastru de ţigară năvălea. Dar pe Marin nu-l vedea. *„Poate vine mai târziu... ”*. Se aşeză la aceeaşi masă, punând cutia cu piesele de şah alături.

- Doamna Doina, vă rog aduceţi-mi o sticlă de bere!

Femeia, trecută de prima tinereţe, dar păstrând frumuseţea femenină încă, a ieşit pe uşiţa de la bar, şi îi puse sticla pe masă.

- Mulţumesc! L-aţi văzut pe Marin?

Femeia se uită la el câteva clipe, mirată, şi-a rotit privirea în jur la cei şapte pensionari care îşi sorbeau liniştiţi băutura din pahare, apoi cu un glas ce exprima o durere, îi răspunse:

- Nu aţi auzit domnule Sorin ce s-a întâmplat?

- Nu!

- Azi, se împlinesc opt zile de când l-au înmormântat. Dumnezeu să-l odihnească!

- Văd că ai venit cu şahul. Facem o partidă? L-a întrebat Vasile.

- Sigur! Sorin a deschis cutia şi a luat în palme doi pioni de culori diferite. - Ce alegi? – Dreapta! Deschise palma.

- Soarta a hotărât! Joc cu negrele... cu toate că nu-mi place culoarea asta.

- Dacă doreşti, facem schimb!

- Nu! Acesta e norocul!

- M-ai învins! Mâine îmi iau revanşa, se consolă Vasile.

Îşi strânseră mâinile.

- Bine. Vin la aceeaşi oră. După care se ridică, îndreptându-se spre bar.

- Doamna Doina, puteţi să ţineţi şahul aci? Să nu vin în fiecare zi cu el.

- Sigur! L-a luat şi l-a aşezat sub tejghea.

- Vă salut domnilor! O zi bună în continuare...

Acel mâine se făcură trei săptămâni. Sorin a trebuit să plece la ţară să culeagă prunele de vară. Întors în oraş într-o vineri, cum l-a văzut doamna Doina a scos şahul de sub tejghea şi îl întinse lui Sorin.

- N-a jucat nimeni cu el. N-avea cine să joace, că pe Vasile l-a luat Domnul!

- Îmi pare foarte rău! Dumnezeu să-l aibe în paza Lui!

- Mai sunt aici colegi de... pensie.

Privind în jur la cei cinci pensionari răspândiţi pe la mese cu câte un pahar în faţă. Auzind conversaţia, Gavrilă, un bătrân cu faţa brăzdată de riduri adânci, se ridică de la masă.

- Joc eu!

- Bravo!

Privindu-l Sorin îşi zise: *„A fost marinar, după cum se văd ridurile*”.

Urmară acelaşi ritual. Gavrilă joacă cu negrele. Până la un punct se credea că se ajunge la remiză. Gavrilă evită, printr-o mutare a nebunului, remiza.

- La revedere domnilor! Pe mâine!

Două săptămâni nu a mai dat pe la bar. Zilnic, cu pătura, termosul cu cafea şi cu „Martin Eden”, romanul lui preferat, într-o sacoşe, dis de dimineaţă, pentru a prinde razele ultraviolete, se îndrepta spre malul Someşului, pentru a face plajă. Citea, şi din când în când cobora spre luciul apei, stropindu-se cu ea, luând-o în căuşul palmelor. Alături făcea plajă o femeie.

- Mi-am uitat termosul acasă!

Sorin îi umplu cu apă un pahar de unică folosinţă .

- Mulţumesc domnule!

- Sorin, mă numesc. Şi Doru!

- Maria! Întinzându-i mâna.

- Şi pe răposata mea soţie tot Maria o chema!

- Dumnezeu s-o ierte!

Pentru o clipă a fost impresionat de coincidenţă. I-a luat mâna în palma sa, şi o căldură i-a frisonat tot corpul.

Sorin şi-a luat cartea şi paharul cu cafea şi s-a aşezat pe un colţ al cearșafului lângă Maria. Între cei doi s-a aşternut tăcerea. Se priveau pe furiş, ca doi adolescenţi. Din vorbă în vorbă, a aflat că este divorţată, că bărbatul ei a plecat cu alta. „*Să o invit pe la mine*?” Pe de altă parte şi Maria se gândea să-l facă prieten. „*Dacă refuză să vină la mine*?”. Până la urmă el îndrăzni să rupă tăcerea.

- Ce faci spre seară Maria?

- Nimic deosebit!

- Atunci să facem amândoi ceva... deosebit! Te invit pe la mine, la un ceai. Ce zici?

- Cu mare plăcere.

Sorin, înseninat, îi privi pulpele frumos rotunjite şi sânii ca două piersici coapte. „*Arată bine. Ca Femeia la 30 de ani, a lui Balzac...*”.

La rândul ei, Maria îl privea pe sub sprâncene. „*Nu arată a fi aşa de bătrân. Cred că mai poate...*”

El se întinse pe cearşaf atingându-i, ca din întâmplare, cu genunchiul pulpa piciorului stâng. Un fior plăcut îi străbătu tot corpul. „*De mult n-am mai simţi o astfel de plăcere*!”. Ea, îşi ridică piciorul, ştrengăreşte, şi-l puse peste piciorul lui. „*Ce plăcut e să-l ating*”.

- Eşti pensionar? Îl întrebă Maria.

- Din vara aceasta.

- Dar, tu?

- Pensionară pe caz de boală. Mi-a aranjat sora mea care este medic.

- Bravo! Ai destul timp acum să te ocupi şi de tine...

Până la urmă stabiliră, spre prânz, să meargă la ea acasă. Soarele era prea puternic şi pielea începuse să-i usture. Au strâns totul. Maria, grijulie, îl ajută să pună în sacoşă tot ce avusese el.

- Stai departe?

- Nu! Trecem podul peste Someş şi primul bloc de patru etaje pe dreapta.

Mergeau unul lângă altul de parcă era Maria cea de prima dată, aşa simţea Sorin. „*Parcă ar fi Florin...*” îşi zise în gând Maria, luându-l discret de mână.

***

Obosit, seara adormi devreme. Se visa într-o sală mare de bal valsând cu Maria îmbrăcată în alb. Alunecau, aci se făcea că pe un parchet lustruit, altă dată parcă valsau într-un nor alb-azuriu fără să atingă podeaua. Maria, partenera de dans, când se învârtea în piruetă, avea chipul soţiei, iar la a doua piruetă avea faţa Mariei. Un fel de Ianus, divinitate mitologică romană. O strângea cu o mână de mijloc şi cu cealaltă îi ţine palma întinsă. Levitau, levitau într-un dans al fericirii, iar orchestra revărsa peste ei o melodie astrală.

Se trezi brusc şi cu părere de rău că visul nu este o realitate. Privi pe fereastră. Se înnorase. După ce a luat micul dejun a ieşit din casă şi cu paşi agale s-a îndreptat spre Café-Barul din colţ. Intră, sperând că vede feţele cunoscute la mese. Dar nu era nimeni. Doina, barmana, citea o revistă.

- Bună dimineaţa Doina!

- Bună să-ţi fie inima, domnule Sorin! N-ai mai dat pe la noi!

- Am fost la plajă!

- Văd că azi nu ai clienţi... nu s-au sculat, poate!

- N-au cum să se mai scoale! S-au dus toţi!

- Unde?

- Acolo unde ne ducem odată, şi odată...

- Păi cum!?

- Dimineaţa jucau câte o paridă cu şahul dumneavoastră, a doua zi, parcă era un blestem, murea cel care pierduse în ziua precedentă. O coincidenţă care ne-a uimit pe toţi.

Sorin rămase pe gânduri. Chiar se întristă. Se îndreptă spre uşă şi ieşi.

- Domnule Sorin, nu vă luaţi şahul, îl strigă din urmă Doina.

Nu răspunse. S-a întors acasă şi niciodată n-a mai dat pe la barul din colţul blocului.

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Christina ONOFRE, poetă din România

De **Christophe Goarant-Critic literar (fragment)**

Poezia Christinei ONOFRE reiese din mici detalii, pe care numai ea le poate percepe și amplifica pentru a uimi lumea și deschide ușile unui univers de vis, unde peisajul mental, sentimentele și impresiile se conectează și se îmbină cu elementele. Lemnul, roua dimineții, o impresie trecătoare, toate își au amintirea acolo; și tocmai prin această falie infinitezimală ne lasă poeta să intrăm fericiți în textele și poetica ei.

Christina ONOFRE devine o femeie-natură, înconjurată de vise și nori de vise și se abandonează în miracolul variațiilor anotimpurilor, mângâierilor ploii sau ale veseliei vântului. Este o poezie a simțurilor, dulce și senzuală, în care și noi cititorii grație poetei comunicăm cu lumea și cu visele poetei. Poezia înălțării, de asemenea, în care nopțile hierogamice ale vocii poetice și ale lumii creează un sentiment de înălțare, care ne invită să privim de deasupra firului de iarbă, a copacului și a ploii căzând pentru a examina lumea de acolo de foarte sus.

Cine este Cristina Onofre? (fragment din cronica literară)

Texte dense, evocatoare, cadraje surprinzătoare chiar şi pentru un ochi care ştie să vadă.

Cine este Cristina Onofre? Reîncarnarea unui alchimist? O Preotesă păstrătoare a unei religii de la origini, sau pur şi simplu …Poeta?

Jean-Claude George-poet
Director revista « Art et Poésie »

***

Seara se prelungea atunci
dinspre coada ochiului tău, Generale,
deschizând o cale drumului lunii
care trecea în liniște peste iris,
peste pleoapele mele visând,
mai apoi, umbra ei,
frunză vioaie de mărar,
începea să tremure
din fluiere,
din sunetele-oscioare…

***

Vlăstare ușoare,
presărate de ochioase
picuri de apă,
îmi purtau gândul
spre un alt univers
în care înfloreau
nesfârșitele crânguri,
nobile,
ale sângelui tău…
Vlăstare ușoare,
crânguri nobile…

***

Când era secetă
timpul se scurgea prin crăpături,
îl urmăream şi-i închideam vizuina
aşa cum făceam
cu şerpii,în joacă.
Nimic nu se mişca
până când începea să plouă,
când sufletul meu călătorea
prin aerul nevăzut,diafan
al sufletului tău.
Alcătuiam atunci o singură fântână
în preajma căreia
se-nălţa până la cer
lanul de fluturi.

***

Ca o liană îmbrăţişam uneori
mesteacănul din grădină
simţindu-i pulsul frunzelor
în locul din care puteam vedea
o paradă de raze
şi domniţe multicolore
defilând prin faţa ochilor mei

fremătânzi,
deschizând evantaie de aer parfumat
peste rodul pământului,
acoperind carul de luptă
venind dinspre inima ta, Generale.

***
Eram frunză lăstărită
din sufletul tău, Generale,
sângele meu de smarald,
în curgere,
lua cu el
miriști, poiene,
plopi gânditori
și bisericuțe de arome
culese pe sub umbră de deal.

***

Călăuză mi-era
pielea străvezie a dimineții,
singura hartă
pe care o aveam la-ndemână
plutind înaintea mea
ca un ochi verde de nuc,
subțire și alungit,
picurând boabe limpezi de aer
și spărgând parcă fereastră
după fereastră
urma a unui vechi suflet al meu
căutându-te.

***

Deseori întâlneam
rugăciunile tale, Generale,
care îmi păreau a fi
păsări înalte, subțiri,
zburând peste ținutul
cald și îndrăgostit
al spicelor.

***

Un foc abia lăstărit
al arinului
ghiceam că te ascunde uneori
apusului de peste dealuri
al soarelui,
când întreagă inima mea plutea
peste luciul apei
bând câte un strop numai noaptea,
din ochiurile ei alungite,
neîndrăznind
să se furișeze
în locul cald și sonor al urmei tale,
o urmă ca de fluier subțire…

Vasile Ghițescu

I.L. Caragiale – erou de romane și o piesă de teatru

– 168 de ani de la nașterea marelui scriitor român –

Ion Luca Caragiale s-a născut la 30 ianuarie 1852 în localitatea Haimanale, azi I.L.Caragiale, jud. Prahova. În certificatul său de naștere este trecută data de 1 februarie 1852. El se emancipează la societatea literară „Junimea” înființată la Iași în 1863, pe la vârsta de 40 de ani, aproximativ 1892. Inteligența lui Caragiale consta în intuirea oamenilor. Se poate spune despre Caragiale că „a văzut” ca un junimist, dar nu „a gândit” ca un junimist. El era un observator direct și un auditiv, urmărit de cuvinte și gesturi mimate de el cu un talent deosebit. Crud, slobod, cinic, scriitorul ridică protestul formal la treapta de cult religios. Cuvântul său are o gestație muncită. Critica literară a vremii cât și cea de după moartea sa a constatat asemănări cu marele scriitor francez Gustave Flaubert. La amândoi există aceeași supraomenească stăpânire de sine. Omenescul lui se degradează în superstiții, în ipohondrie și alte asemenea stări. Uneori îl apăsa singurătatea, dar nu era un melancolic (cum credea Al. Vlahuță). Viața sa a fost

un şir de contradicţii, unele aflându-le chiar în perioada când eram student, participând la o întâlnire memorabilă, în martie 1964, cu fiica sa Ecaterina Caragiale, căsătorită cu avocatul Logadi.

Un asemenea personaj nu avea cum să nu atragă atenţia altor scriitori spre a-l întruchipa în operele lor. Astfel, Caragiale apare ca personaj, fireşte sub alt nume, în nu mai puţin de şase romane şi o piesă de teatru în trei acte, „**Meşterul Manole”**, scrisă de Octavian Goga în 1928. Voi enumera cele şase romane în care apare personajul I.L.Caragiale, în ordine cronologică: 1. „**Marin Gelea**”, de Nicolae Petraşcu (frate cu pictorul Gheorghe Petraşcu), roman apărut în 1905; 2. „**Cel din urmă Armaş**” de Ioan Slavici, apărut în 1923; 3. „**Mite**” (1924), de Eugen Lovinescu; 4. „**Carmen Saeculare**” (1936), de Cezar Petrescu (el îşi scria numele pe atunci cu „s”, Cesar Petrescu); 5. „**Capra Neagră**” (1938), de Emanoil Bucuţa; 6. „**În preajma revoluţiei**”, roman-fluviu, în opt volume, între 1926 – 1936 (când moare autorul său, Constantin Stere, originar din Basarabia, Horodişte, Soroca).
În finalul enumerării consemnăm piesa în trei acte „**Meşterul Manole”** (1928), de Octavian Goga.

Prezentăm, pe scurt, câteva considerente despre fiecare dintre scrierile enumerate mai sus.

1. Romanul „**Marin Gelea**”: autorul său, Nicolae Petraşcu, era membru al “Junimii”, de o vârstă cu Duiliu Zamfirescu. Marin Gelea întruchipează pe arhitectul Ion Mincu, creatorul stilului arhitectonic naţional românesc. Institutul de Arhitectură de lângă Universitatea din Bucureşti poartă numele său şi în zilele noastre.

În acest roman N. Petraşcu îl prezintă şi pe Barbu Ştefănescu Delavrancea (sub numele de poetul Nerva), iar I.L.Caragiale se cheamă în roman compozitorul **Despin**, care este obiectiv prezentat: complexitatea caracterului, spiritul paradoxal, bun coseur (cel ce întreţine bine o conversaţie), conştient de capacitatea sa, cunoscător de muzică, bogăţia cunoştinţelor (deşi nimeni nu-l văzuse citind vreo carte!). Cu câteva retuşuri, portretul înfăţişat de N. Petraşcu este exact.

2. Romanul lui Ioan Slavici „**Cel din urmă Armaş**”: aici rolul lui Caragiale este mai puţin important. Apariţia sa este fugitivă şi oarecum eronată. Slavici a scris acest roman la vârsta de 70 de ani. Îl creionează totuşi bine, ca fiind vesel, glumeţ, şugubăţ, dar prezentarea sa este limitată, mai scurtă ca în romanul lui N. Petraşcu.

3. Romanul „**Mite**” al lui Eugen Lovinescu satisface cel mai puţin. Se porneşte de la prezentarea doctorului Kremnitz, medic al curţii regale. Prima soţie a acestuia a fost Clara, a doua Mite (cumnata lui Titu Maiorescu), poetă de limbă germană. În acest roman există o imagine statică a lui Caragiale, dar cronologizarea este eronată. În rest, această imagine este reală, prezentându-l aşa cum era: arţăgos, cinic etc.

4. Romanul „**Carmen Saeculare**” de C. Petrescu este mult mai bine realizat. Aici Caragiale se numeşte **D.Car**. Scriitorul Cezar Petrescu a slujit şi el la redacţia ziarului „Timpul” şi cunoştea bine situaţia de acolo. Un pasaj interesant este interpretarea etimologică a cuvântului *căsnicie*, care ar proveni de la verbul *a se căsni*... (este totuşi un punct de vedere realist).

5. Romanul „**Capra neagră**” de Emanoil Bucuţa: scriitorul E. Bucuţa a fost poet, romancier, eseist, un mare prozator, amator de drumeţii şi călătorii. Capra neagră este un simbol – o fată din Ardeal care se iubeşte cu un tânăr cărturar. Bucuţa vede în Caragiale un veşnic răzvrătit, un refractar. Romanul se termină cu o viziune respectuoasă a marelui Caragiale, care s-a bucurat din partea românilor aflaţi la Berlin de un prestigiu imens.

6. Romanul-fluviu „**În preajma revoluţiei**” al lui Constantin Stere are ca personaj central pe Vania Răutu (chiar autorul), fiind deci un roman autobiografic. Personajul **Miron Osmanli** este Caragiale, pe care Stere ni-l înfăţişează în spirit de frondă şi cinism, spunând adevărul pe faţă.

– Piesa lui Octavian Goga, „**Meşterul Manole”**: Goga l-a cunoscut bine pe Caragiale. Într-un articol, „Necrolog”, scris în 1912, el descrie vizita pe care i-a făcut-o Caragiale în închisoare.

Tema piesei: scriitorul, în opera sa, îşi închide tot ce are mai scump (ca Meşterul Manole). Caragiale se numeşte aici **Iancu Bălteş**. Tot ce iese din gura lui este înţelept. El zice însă, la un moment dat: „Să nu mă faci filozof, că ameţesc!” (precum Cetăţeanul Turmentat).

Meşterul Manole este sculptorul Ion Galea. Acesta a realizat o operă celebră – „Atlantida”. Ideea este că artistul îşi sacrifică propria lui viaţă, propria lui fericire, pentru realizarea operei.

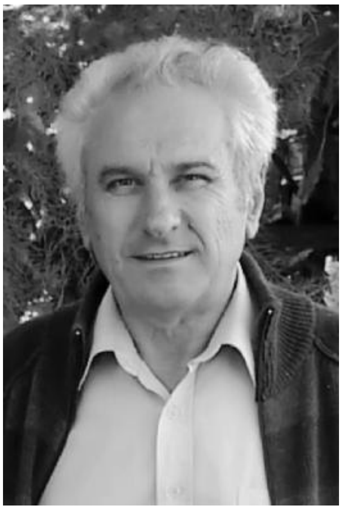
Rândurile de faţă sunt un îndemn la lectură pentru cei care l-au îndrăgit şi doresc să-l cunoască mai bine pe genialul scriitor I.L.Caragiale.

Paradoxul său se accentuează când afirmă, fiind numit *satiric*, *„eu sunt un sentimental*”. Dar, fiind foarte inteligent, el mima sentimentalismul, intuind adâncimea vieţii şi a sentimentelor umane.

Şi, într-adevăr, Caragiale, prin opera sa lăsată posterităţii, a făcut bucăţi maşinăria sufletului omenesc, pătrunzând adânc în el.

Nicolae Braniște

Membru al L.S.R.-Argeș

Piersic

Ne lasă Dumnezeu, câte unul
Mai *zăpăcit* decât ceilalți,
În viața reală să bată filmul,
Un *ciocoflender* între culți.

Îl dăltuie, îl șlefuiește, îi dă har
Nu-l lasă singur pe lume,
Îngeri însoțitori îi dă pe trotuar,
Pe scenă-l urcă la glume.

În mii de chipuri l-a machiat,
Dar graiul i-a lăsat cu patos,
Un fel de-a fi, să fie aplaudat
Cu stea pe frunte în haos.

Unde e lume multă e și el,
În jurul lui roiește universul,
Spune bancuri, bate-n cinel,
Actor născut s-alunge stresul.

Pe unde trece joacă roluri,
Inconfundabil și irepetabil,
Din mintea lui aruncă stoluri,
Dive îl plac să fie vulnerabil.

Nume predestinat să rodească,
Pe buze în zâmbete magice,
Sortit desertul vieții să-l servească,
Din livada raiului aduce piersice.

Lume nebună

Nebună lume, asta-ți dorești!
Să te destrami ca o sinucigașe?
Alt viitor aș vrea să-ți făurești,
Copiii să guste dintr-o gogoașe.

Lume nebună vreau să te liniștești,
Pe cer să presari stele albastre,
Copiii s-asculte basme și povești,
Ca-n vremurile copilăriei noastre.

Te-ador când devii răsărit de soare,
Când pe pajiști așezi stropi de rouă,
În dimineți trezite din visare,
În palme strânse de fericire nouă.

Aș vrea să-ți faci timp și de copii,
În voia sorții să nu-i lași abandonați,
Cu mobil, cu internet, fără bucurii
Destine să le hotărăști de migranți.

Să nu coloreze nedreptăți și războaie,
Fiecare să-și trăiască propria fericire,
Viața să n-o destrame ciocnind zoaie,
Un singur adevăr să-i dai-dumnezeire.

Lumii nebune să-i spui despre izvor,
Firul să-l despice când ia hotărâri,
Cerul să-l lase să respire din amor,
Nu fi sinucigașe, crede-n pogorâri.

În tomberonul murdar al istoriei,
Zac vise frumoase-ngropate de vii,
Urme-mplântate în cutele memoriei,
Cândva le vor judeca urmașii-copii.

Nectar de iubire

Nectar înflorat, cui te dai
Dulce, cu sânii-ți la vedere,
De ce ai coborât din rai,
Cui vrei să-i dai plăcere?

Cum ai zburat până aici,
Cui vrei să-i alini durere?
Parfumul tău de la bunici,
E leac ceresc de revedere.

Zburat de dor spre acasă,
Te-ai ghemuit într-o romanță,
De vânt risipită în transă,
Vibrația cutiei de rezonanță.

Din buchet lași o sămânță,
Să-ncolțească pe picior de plai,
Floarea iubirii într-o esență,
Nectar înaripat sosit din rai.

O roată învârte gândul meu,
Oprit la câte unul firoscos,
În vârf de peniță-i rândul său,
Pe filă de caiet în scris duios.

Țară mândră!

Are cu ce se mândri țara,
Genii i-au călcat pământul,
Rapsodii îicântă vioara,
Împărtășit are cuvântul!

Vitejii i-au apărat hotare,
Subsolul bogat în minereu,
Credința îi înălță catedrale,
Serbări a lăsat Dumnezeu.

Râuri, munți înalți și mare,
Sub boltă de curcubeu,
Un răsărit aprins de culoare,
Pe suflete s-avem mereu.

Și lacrimi mai are țara,
Mai multe decât surâs,
Pierdutu-și-a comoara,
Copiii în străini după vis.

Țara are cu ce se mândri,
Strămoșii ne-au dus departe,
Înrădăcinat-au aici codrii,
Numele și chipurile aparte.

Finish

Big-Ben bate despărțirea,
S-a condamnat la-nsingurare,
Coroana-și recapătă puterea,
Din nou, insula are hotare.

Se bucură unii, plâng alții
Cu-același imn, același drapel,
Țara și-au împărțit-o frații,
Englezii vor un trai altfel.

Lorzii nu mai suportă plebea,
Pe cap își pun la loc jobenul,
De-acum pot liniștiți să bea,
De continent îi leagă trenul.

N-au rost cohorte de migranți,
La fel de-nsingurați, în altă lume
Sclavi ai măririi, de-acasă plecați
Se bucură ori plâng după vreme.

Pe Shakespeare, l-or fi întrebat?
Dacă a fost bine ori nu în uniune,
De-ar trăi acum, ar fi un renegat,
De miza brexit nimeni nu spune.

Stea din galaxie căzut-a în mare,
De universul ei s-a despărțit,
Însingurarea i-a făcut chemare,
În tărâmul englez într-un brexit.

Vecine Ioane, vere, hai vino acasă!
N-ai față de joben și nici baston,
Tu ai grai dacic și dimie mițoasă,
Acasă-i de lucru la turnat beton!

Epistolă

Dorule nebun după iubire,
Unde umbli, ești de negăsit,
Iar ai întârziat la întâlnire,
Doar tu știi unde ai rătăcit.

Te caută iubita de ieri seară,
De dorul tău nu poate adormi,
Tresaltă la geam ca o căprioară,
Sânii calzi n-are pe ce-i sprijini.

Pe unde umbli dorule hoinar,
Te caută și noaptea elegant,
Ori ai uitat că-ți este un dar,
Trimis de cer desprins de neant.

Te caută iubirea să te răsfețe,
De-aia s-a coborât din paradis,
De-acum o să te strângă-n brațe,
Să pleci, nu te lasă nici în vis.

Când vor aprinde lumina zorii,
Să-ți simtă căldura de-aproape,
Mângâieri și promisiuni iluzorii,
Lacrimile strecurate în pleoape.

Virus încoronat

Cu Anul Nou sosită și gripa,
Să strice bucuria lumii și clipa,
Tocmai acum i s-a năzărit,
Să trezească viruși din răsărit.

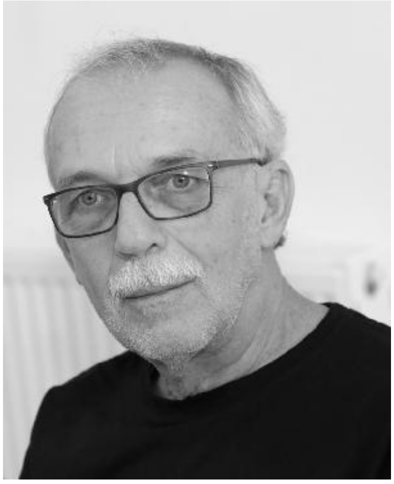
Pe orice cale, gata de zbor
Îmbrățișări îi sar în ajutor,
Cu brațe deschise în lumea largă,
Măști și-a pus să meargă.

Culoarea galbenă o ține pe picioare,
Nu-i leac acum, să o doboare,
De sănătate o-ntreabă savanții,
Ea-i neastâmpărată, ca migranții.

Strecurată până și-n dormitoare,
Nu mai dă dreptul la-mbrățișare,
O să ne doboare singurătatea,
Nu ne mai bântuie infidelitatea!

Sfârșitul lumii vine în fiecare zi,
Nu știm de ce unii-i caută capătul,
Seceră bolile de parcă n-am fi,
De clipe profită sigur, necumpătul!

Constantin Teodor Craifaleanu

Grăbite clipe

Grăbite clipe... – *prea* grăbite...
Aș vrea cumva să le opresc,
Sau, măcar să le-ncetinesc,
Dar nu se lasă ispitite...

Puține clipe sunt în viață
De voluptate și extaz,
Dar mult mai multe-ți trec prin față
Când ești cu lacrimi pe obraz...

Și cât de repede-și ia zborul
O dulce clipă de iubire!...
Dar când te copleșește dorul,
Clipele-s parcă-n amorțire...

Grăbite clipe... – vin și pleacă...
Și trec întruna clipe noi –
Iar eu mă-ntreb: Cum ar fi dacă
S-ar mai întoarce înapoi?

Ar fi de rău, ar fi de bine,
Ar fi urât, ar fi frumos?
Ai milă, Doamne-al meu, de mine
Și-mi iartă gândul păcătos!

Sonet nostalgic

Mă înfior văzându-mi viața
Mergând pe repede-nainte –
Și sper că, totuși, poate minte
Oglinda ce-mi arată fața.

Unde e cel de mai-nainte
Cărui- abia-i mijea mustața,
Mergând la școală dimineața
Pentru-a primi învățăminte?

Dar tânărul cu plete blonde
Visând pe-o bancă-n Cișmigiu,
Alaltăieri seara, târziu,
La zâmbetul unei Gioconde
Cu ochii verzi, păr castaniu
Și cu principii pudibonde.

Schizo-dor

Mi-e dor de cea de peste vreme,
Cum vei fi fost în alte vieți,
Cântată în schizo-poeme
De visători schizo-poeți,

Dar și de tine cea de mâine,
Când vreau din nou la piept să-mi cazi,
Din bob de grâu să te faci pâine,
Să mă hrănești ca ieri, ca azi...

Pe-obrazul meu să-ți luneci palma,
Să sângerezi, fiind neras,
În ochii tăi să simt sudalma,
Dar s-aud „Te iubesc!” în glas...

Să mă-nvelești cu tine toată,
Să fiu în noapte dedesupt,
Să cred că la a zilei roată
Și ultima spiță s-a rupt...

Să stăm așa câteva veacuri,
Sau până când, întâmplător,
Se vor găsi acele leacuri
Pentr-un astfel de schizo-dor...

Iubita mea din depărtări

Iubita mea din depărtare,
Iubita mea de peste munţi,
Iubita mea de peste Mare,
Mi-e dor să mi te mai încrunţi,

Dar, şi de zâmbetele tale,
Mi-e dor de ochii tăi frumoşi,
Mi-e dor de mersul tău agale,
De cum te-mbraci, de cum miroşi...

Parfumul tău de şapte stele
Îmi stăruie şi-acum în nări,
Iubita gândurilor mele,
Iubita mea din depărtări...

Aş vrea să te păstrez în minte
Ca pe-o crăiasă din poveşti,
Iubita mea dulce, cuminte,

De ce-ai plecat? Tu unde eşti?
De ce în vise îmi zâmbeşti?

Dacă tu...

Dacă tu nu m-ai privi,
Soarele ar dispărea,
Ne mai vrând a răsări
Să vadă durerea mea...

Dacă tu nu mi-ai vorbi,
Ar amuţi şi pădurea,
Şi holdele pe câmpii,
Şi izvoarele de-aiurea...

Dacă tu nu mi-ai zâmbi,
Ar fi tristă-ntreaga lume,
Iar gheţarii s-ar topi
Într-o mare fără nume...

Dacă tu n-ai auzi
Şoaptele mele de dor,
Florile s-ar ofili,
Iar eu mi-aş dori să mor...

Dacă tu nu m-ai iubi,
Iad ar fi în jurul meu –
Şi aş cuteza, să ştii,
Să mă cert cu Dumnezeu!

Singur pe plajă

Îmi bate Soarele în cap
Și valurile-mi cântă-a jale...
Mă simt ca mielul la proțap
Pe-un jar produs prin lumi astrale.,

Nisipu-n jurul meu e-ncins,
Iar mintea-mi fuge-n depărtare,
Ducând pe-al Mării necuprins
O amintire care doare...

Te-ai dus, Mărie...

În memoria Mariei Preda

Te-ai dus, Mărie, în neant,
Te-ai dus cu zâmbetul pe buze,
Zâmbet cu care, elegant,
Înseninai *și* minți confuze...

Pe-atât de mulți i-ai alinat
Cu vorba ta mângâietoare!
Și totuși nimeni n-a aflat
Că inima ta – cea mai mare

Din câte sunt jur-împrejur –
A fost în cruntă suferință
Și a dictat verdictul dur:
Te-a dus *dincolo de ființă*...

Tu n-ai luptat sau n-ai știut???
Sunt întrebări fără răspunsuri...
Toți cei care te-au cunoscut
Le-adaugă la neajunsuri...

Poate, dacă aveai vreun ”El”
Aproape, să te ocrotească,
Nu te-ai fi dus la Ionel

În lumea suprapământească...
Dar, știu, Mărie, că te-ai dus
Zâmbind, cum ai venit pe lume –
Luând cu tine *acolo sus*
Și-o dulce taină, fără nume...

Eminesciană

Vino, scumpa mea, în crâng,
Te aştept „*cu-atâta drag*”,
Vino-n braţe să te strâng,
Stând la umbra unui fag.

„*Fruntea albă*” să ţi-o culci
„*Pe-al meu braţ*” încetişor,
Să-ţi sărut buzele dulci,
„*Şoptind şoapte de amor*”,

Să şedem o zi întreagă,
Să ne-mbrăţişăm fierbinte,
Eu să-ţi spun „*cât îmi eşti dragă*”,
Tu să-mi ceri să fiu cuminte,

Să ne prindă înserarea
Tot mai strâns îmbrăţişaţi,
Să uităm unde-i cărarea,
Să uităm că avem fraţi,

Şi prieteni, şi părinţi,
Să uităm „*de alte cele*”
Şi să aşteptăm cuminţi
Noaptea, să „*scânteie stele*”...

Iar când va cădea vreuna,
Ne-om pune dorinţi în gând...
Să ne ocrotească Luna,
Privindu-ne surâzând,

Şi, dacă ţi-o fi urât,
Când se-ascunde după nori,
„*Mi-i ţinea de după gât*”,
Te-oi sălta „*de subsuori*”

Şi-n taină să ne rugăm
Să se-oprească vremea-n loc,
„*Vecinic*” să ne bucurăm
De-„*un atât de sfânt noroc*”...

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

De la paralela 45 la meridianul 0 (IV)

Viața pe mare a Marii Britanii este fidel recreată în cadrul Muzeului Maritim Național, în camera de expoziție ticsită de tot felul de ambarcațiuni și accesorii de explorat oceanul. Pe lângă relatarea morții eroice a amiralului Nelson, se pot întâlni povești despre bătălii cu nave ale piraților, cum ar fi a căpitanului Sir Francis Drake, cel înnobilat de regină pentru serviciile sale și contribuția substanțială la tezaurul regal. Nu lipsesc din muzeu nici numele marilor exploratori, aventurieri și marinari faimoși sau ale unor pirați ca celebrul și faimosul căpitan pirat Barbă Neagră.

Iată ce am aflat despre acesta. Scriitorul englez Charles Johnson, în volumul enciclopedic „Istoria Piraților” din 1774, amintește de celebrul pirat Barbă Neagră, supranumit „Regele Piraților,” care, se pare că era strămoșul lui Jack Sparrow. Faimosul pirat Barbă Neagră a fost un adevărat lup de mare, pe numele real Edward Teach. S-a născut în anul 1680 la Bristol, în Anglia, și a activat în zona Indiilor de Vest și a coastei estice a coloniilor americane.

Având o familie destul de înstărită, el a primit de mic o educație foarte bună și a ajuns la bordul unei corăbii care comercializa sclavi, tocmai în Indiile de Vest. După ce luase parte la războiul de succesiune la tronul Spaniei, se îmbarcă pe o navă de pirați – corsari din Jamaica. Cum vestitul pirat Benjamin Hornigold capturase recent o corabie și nu găsea pentru ea un căpitan curajos și destoinic, a apelat la serviciile lui Edward Teach în anul 1716.

Nu multă vreme după investire, acesta devine faimosul pirat Barbă Neagră și este amintit în rapoartele celor din Indiile de Vest. Se pare că aura lui legendară a început să crească după ce a devenit un corsar extrem de temut și după ce s-a asociat cu un alt pirat de temut, Benjamin Hornigold, implicându-se în numeroase acte de piraterie. În 1718 piratul Barbă Neagră capturează nava franceză „Le Concorde”, o redenumește „Queen Anne’s Revenge,” și o echipează cu 40 de tunuri.

Fiind înalt, impunător, cu pieptul acoperit cu tot felul de cuțite și pistoale, dar și datorită aspectului bărbii negre înfiorătoare, se poate spune că avea o înfățișare înspăimântătoare. Nu ezita să se asocieze cu alți pirați prădând numeroase vase, precum și portul Charleston din Carolina de Sud. Isteț și calculat, piratul Barbă Neagră s-a folosit mai degrabă de imaginea sa diavolească și de faimă decât de forță pentru a-i determina pe oameni să i se supună ambiției și voinței sale, devenind cel mai de temut pirat din toată istoria pirateriei, amplificând legenda și înfierbântând mințile multor scriitori și scenariști de filme.

O bună bucată de vreme continuă să prade, să înspăimânte și să îngrozească vasele și călătorii de pe mările și oceanele lumii. În cele din urmă, într-una din bătălii a fost atacat de două nave de război conduse de guvernatorul Virginiei, iar celebrul pirat a fost învins și decapitat. Se spune că trupul i-a fost aruncat în mare, iar capul i-a fost atârnat de bompresul corabiei engleze care l-a ucis.

Faima și celebritatea vestitului pirat Teach intitulat Barbă Neagră a intrat în legendă, inspirând numeroși scriitori de aventuri din lumea întreagă și scenariști care au transpus pe marele ecran seria „Pirații din Caraibe”, cu personajul ei central, fiorosul căpitan Jack Sparrow, inspirat după adevăratul pirat Barbă Neagră.

La ieșire din muzeu am cumpărat cartea de prezentare a acestuia cu 25 de lire și am admirat numeroasele suveniruri, achiziționând câteva pentru familie și prieteni. Desigur, în Greenwich mai erau și alte muzee, cum ar fi Muzeul Evantaielor, unic în lume, dedicat artei și manufacturii evantaiului, dar nu l-am putut vizita fiind puțin mai depărtat de centrul orașului.

La întoarcerea în Londra aveam bani mărunți pentru că schimbaserăm la restaurant și am putut cumpăra două tichete; am fost mulțumiți că am găsit locuri, chiar și în picioare. Cu toate că mă țineam zdravăn de bară, prima frână pusă de șofer m-a aruncat peste o domnișoară din fața mea, pe care am traumatizat-o destul de zdravăn.

- *I am sorry, my lady*! am zis eu, încercând s-o fac pe englezul politicos și arătând cu capul spre șofer, sugerând astfel că nu eu eram vinovat de incident.

- Nu fașe ninica! răspunde ea cu o față obosită, tracasată, transpirată și muncită.

- Dar de unde știai că suntem români?

- Păi, de când v-ați urcat și v-am auzât vorbind rumânește, îmi răspunse ea pe un ton bucuros că poate să schimbe o vorbă cu niște concetățeni de-ai ei.

- Da de unde ești de prin Moldova? am întrebat-o eu, crezând că-i de pe undeva din Moldova de peste Prut, după pronunțatul accent moldovenesc.

- Sânt dintr-un sat de lângă Piatra Neamț, răspunse tânăra din fața mea, care stătea în picioare, cu un rucsac voluminos în spate și se ținea de o bară cu o mână, iar cu celalaltă se ștergea cu o batistă pe fruntea plină de transpirație.

- Și cum ai ajuns aici, în Anglia?

- Într-o zi am cunoscut o fată care era interesată să lucreze în afară și, împreună cu ea, ne-am dus la o firmă care angaja forță de muncă în Anglia. Am semnat niște contracte și în câteva săptămâni am ajuns la Londra. Patroana avea o firmă de curățenie (*cleaning*) înființată la Londra și la care aducea personal din România, pe care îl angaja prin contract.

- Vorbește-ne și nouă despre jobul tău.

- Da' și vă interesează? Vreți să vă angajați și voi?

- Mai știi ce ne rezervă viitorul?!

- Nu am vinit sângură, și cu un băiet care este amicul meu, dar nu stăm împreună. El lucrează fără acte la o spălătorie auto și ne întâlnim numai în *weekend*.

- Unde locuiești în Londra?

- Stau împreună cu 5 fete într-o camera destul de mizerabilă, cu toalete și bucătărie comune, pe la marginea orașului. Plătim câte 100 de lire pe lună de fiecare, iar cu masa și transportul ne descurcăm cum putem… Fiecare pe cont propriu.

- Dar voi vă puteți face singure de mâncare și să vă gospodăriți oarecum…

- Am putea, dar nu avem timp de așa ceva. La sfârșitul săptămânii mergem la un *market* de la periferie și ne aprovizionăm pentru toată săptămâna.

- Ai perfectă dreptate, căci prin centru prețurile sunt destul de mari, am afirmat eu, care de mult n-am mai văzut o persoană așa de obosită, epuizată și necăjită.

- La firmă, patroana mea, spăl, calc, dau cu aspiratorul, șterg praful, mut mobile dacă este cazul și toate astea pe când gazda mă supraveghează cu atenție. Și… foarte rar când primesc un pahar cu suc sau o cafea.

- Cum ești plătită? Lunar sau săptămânal?

- Sunt plătită săptămânal. Primesc 7 lire pe oră, din care 2 lire mi le oprește patroana. Transportul la casele unde fac curățenie îl plătesc din banii mei și, dacă mai pun la socoteală masa, chiria și celelalte cheltuieli, aproape că nu mai rămân cu nimic.

- Tu nu-ți dai seama?!… Cât crezi că poți rezista în ritmul ăsta? Te poți îmbolnăvi din cauza oboselii cronice și a surmenajului muncind mereu atâtea ore în fiecare zi! am încercat eu s-o ajut cu o atenționare, în timp ce priveam în ochii ei înroșiți de efort. Aproape că era sfârșită și părea că de-abia se ține pe picioare, ca un animal exploatat ce se întorcea seara de la munca câmpului.

- Nu știu ce să zâc! Sânt bucuroasă că mai este de lucru. Când firma n-o să mai fie solicitată, patroana a spus că nu ne mai poate asigura nimic și să plecăm și noi unde om vedea cu ochii.

- Știi cumva prin apropiere vreun *market* să coborâm și să facem și noi niște cumpărături mai ieftine?

(va urma)

Nihil sine Eminescu

Floare-albastră, floare-albastră, diamant de mare preţ,
Eşti coroana şi misteru-albastrului de Voroneţ.
Azi, privind geneza lumii, parcă mă cuprind fiori.
Cum a fost ea explicată în preasfintele Scrisori.
Iar iubirea a fost pusă pe un soclu cu temei,
Ca în Freamătul de codru să plutească-n flori de tei.
S-a -ntrebat, cu dulci iluzii: - Ce-i amorul pe pământ?
Între dragoste şi ură, nu există legământ.
A iubit fără să spere, sprijinind lira pe lacuri
Răsărind din depărtare, să lucească peste veacuri.
Cu vocații creatoare și cu o cultură vastă,
A vâslit prin vânturi, valuri, cu poezia măiastră.
Acea minte înţeleaptă, ce-a creat un mare vis.
Ajungând printre Luceferi, la Sărmanul Dionis.
I-a fost crez întotdeauna marea dragoste de Ţară
Şi-a dorit ca România să fie ca o comoară.
A doinit Doina măreaţă, din istoricul sinistru
Regretând hotarul ţării, de la Tisa pân-la Nistru,
Apelând la Domnul Ştefan, să se-nalțe din mormânt,
Ca să lupte, să refacă trupul Ţării ce-a fost frânt.
S-a născut într-o zi sfântă, cu argintul în armură
Iar cu Geniul său poetic, a creat literatură.
Universul poeziei l-a trecut în nemurire
Şi-a creat în lumea-ntreagă, sentimente de iubire.
A trăit în suferinţă, creând perle literare
Şi-a zidit în Epigonii antiteze actuale.
Și ca un Memento Mori, criticând lumea nedreaptă,
S-a-nălțat ca un Luceafăr, urcând treaptă după treaptă.
Dragostea pentru natură și folclorul din tezaur
A creat O stea prin ceruri, Feți frumoși cu păr de aur.
Aderând în timp și spațiu la mari societăți secrete
Misiuni covârșitoare, care au însemnat regrete.
Viitorul și trecutul le-a descris în stilul antic
Și-n Venere și Madonă, a rămas dulce romantic.
În Dorinţa lui acerbă, s-a plecat în Rugăciune,
Lăsând lumii viitoare monument de-nţelepciune.
În domeniul poeziei, a fost Zeul între zei,
Rescriind limba română, în complexitatea ei.
Ca un fulger printre stele, a zburat în Timpul critic,
Scriind litere de aur, în tot Spaţiul Mioritic.
Nimic fără Eminescu nu se poate în cultură.
Fără Zeul Eminescu... n-am avea literatură.

Alexandru Boroiu

Membru al L.S.R.-Argeş

Dimitrie Bolintineau – angajament total pentru interesul naţional

Acum două secole se năşteau cei ce vor constitui generaţia paşoptistă – militanţi pentru idealurile revoluţiilor de la 1848, pentru o Românie unită şi liberă.

Sunt cei care au creat o literatură angajată, militantă, oferind un răspuns „avant la lettre" cunoscutei întrebări emise la începutul secolului trecut de Constantin Dobrogeanu-Gherea: artă pentru artă sau artă cu tendinţă?

Am recitit de curând ciclul de poezii „Legende istorice" al lui Dimitie Bolintineanu (1819 - 1872) şi mi-am amintit cuvintele lui Eugeniu Carada de pe statuia sa din centrul Craiovei: *„Pentru România liberă oricând, oricum, cu oricine și contra oricui"*.

Aceasta pentru că Bolintineanu a fost atât de devotat misiunii pe care şi-a asumat-o, de a lupta pentru crearea unui sentiment naţional al românilor, încât nu numai că a prezentat cu entuziasm faptele glorioase ale înaintaşilor, dar a avut grijă să le prezinte în cea mai bună lumină, accentuând ce este bun şi adaptând unele subiecte de aşa natură încât patriotismul înaintaşilor şi dramatismul evenimentelor să fie şi mai impresionant.

Sau, într-o formulare concisă, a fost consecvent principiului: *despre trecutul nostru - numai de bine!*

În ciclul legendelor istorice, Bolintineanu se inspiră din scrierile cronicarilor (*O samă de cuvinte*, de Ion Neculce, în principal) și ale istoricilor, elogiind faptele de vitejie ale înaintaşilor, care trebuie să îmbărbăteze contemporanii.

Având o imagine cuprinzătoare, în timp şi spaţiu, asupra evenimentelor istorice ce au constituit motivele acestor poezii, cititorul va observa unele prezentări prin care autorul se depărtează de la adevărul istoric – fie datorită unei documentări mai puţin profunde, fie din dorinţa realizării unor licenţe poetice - dar toate acestea sunt numai în sensul în care faptele sunt mai înălţătoare, mai dramatice, iar eroii sunt animaţi de înalte virtuţi patriotice.

Astfel, se pot aminti următoarele exemple:

1. Mircea cel Mare şi solii (de fapt, în toate poeziile despre Mircea cel Mare, acesta este bătrân):

Într-o sală-ntinsă, printre căpitani,
Stă pe tronu-i Mircea încărcat de ani.
Astfel printre trestii tinere-nverzite
Un stejar întinde braţe veştejite.
Astfel după dealuri verzi şi numai flori
Stă bătrânul munte albit de ninsori.

Dar Mircea nu era deloc bătrân (era născut în 1355, s-a urcat pe tron la 31 de ani şi avea doar 39 de ani la Rovine), însă i s-a spus aşa ulterior, când au apărut alţi domni cu numele Mircea, pentru a-l identifica ca cel din vechime. Această imagine de domnitor bătrân a fost prezentată de majoritatea poeţilor de mai târziu, inclusiv de Eminescu în *Scrisoarea a III-a*.

Dar, pentru mesajul poeziei, înţelepciunea bătrâneţii conferă mai multă prestanţă viteazului domnitor.

2. Preda Buzescu

Ei se bat în spade — spadele se frâng;
Şi se iau la braţe — se smucesc, se strâng.
Când tătarul scoate o secure mică
Şi lovind pe Preda, pavăza îi strică.
Dar el cu măciuca astfel îl lovi
Încât deodată căzu şi muri.

Este vorba de bătălia de la Teişani, de pe valea Teleajenului, din septembrie 1602, dintre oştile lui Radu Şerban şi tătari. Eroul nu este însă Preda Buzescu (care era comandantul oştirii române), ci fratele său cel mic, Stroe Buzescu. Iar provocarea nu a a venit din partea românului: ginerele (și nepotul) hanului a ieșit în fața liniilor tătare chemând la o luptă individuală pe căpeteniile oștirii muntene. Provocarea a fost acceptată de Stroe Buzescu, care după o luptă crâncenă l-a învins

pe tătar, dar lupta s-a dat călare şi nu pe jos, iar tătarul a fost ucis cu sabia, nu cu buzduganul.

Poate să fie o confuzie, explicabilă prin faptul că Preda era comandantul oştirii, dar descrierea luptei pare să fie o licenţă poetică, dat fiind că seamănă foarte mult cu luptele din basme dintre feţi-frumoşi şi zmei,

3. Cupa lui Stefan

Însă pân' să vie lanţul să ne rupă,
Nu va mai bea nimeni din această cupă;
Când un suflet mare se va arăta,
Hârburile cupei le va aduna. "
Zice,-aruncă cupa şi o sparge-n trei...
Nimeni n-a strâns încă hârburile ei.

În *O samă de cuvinte*, Ion Neculce povesteste despre acest pahar din piatră semipreţioasă, care se păstrase în bună stare până la a treia domnie a lui Mihai Racoviţă-vodă (1715-1726): „Şi scoţându-l din turnu un egumen, pe anume Misail Chisiliţă şi vrând să se fălească, au băut la masă cu acel păhar al lui Ştefan-vodă, cu nişte slugi boiereşti, ce era zlotaşi. Şi bând mult cu acel păhar, s-au îmbătat şi fiind beţi, au stricat un lucru scumpu domnescu şi de minune ca acela".

Aici Bolintineanu transformă acest incident neonorabil într-un gest teatral şi cu un mesaj profund patriotic.

4.Copilul din casă

Să se ierte dară cel copil din casă
Şi de azi să şează la masa domnească.

În *O samă de cuvinte*, legenda spune ca Ştefan l-ar fi ucis pe băiatul care a a tras mai departe cu arcul, la trasarea planului Mănăstirii Putna (ceea ce este conform şi cu portretul său: *iute la mânie şi degrabă vărsătoriu de sânge nevionvat*…), dar în poezie Bolintineanu povesteşte că l-a iertat şi l-a făcut curtean chiar - aşa cum este potrivit pentru domnitorul Ştefan cel Mare şi Bun.

5.Stefan la moarte

Dar mă-ntristă foarte norul furtunos
Ce pe cerul ţării trece neguros;
Soliman ce mâine poate se prepară
A lovi cu moarte draga noastră ţară.
Ungurul cel falnic se supune lui.
În poloni credinţă nu mai poţi să pui.

La moartea lui Ştefan însă (1504), sultan era Baizid I (1481 - 1512), după care a urmat Selim I (până în 1520) şi de-abia apoi Soliman (Magnificul), cu care avea să se confrunte Petru Rareş,

Dar este mai de efect să facă trimitere la Soliman (1520-1566), acesta fiind un oponent mult mai redutabil.

6. Domnul Mavrogheni

- „În aceste locuri, deşi suferim,
Însă pentru ţară mergem să murim! "
Ei plecară-ndată să se războiască;
La Tismana bate armia nemţească.

În poezie este descrisă o acţiune a domnitorului Nicolae Mavrogheni (1786-1790) din timpul războiului austro-turc din 1787-1792, dar apare o confuzie: este vorba de mănăstirea Cozia, nu de mănăstirea Tismana.

Lupta este descrisă de Alexandru Vlahuţă în cartea „*Din trecutul nostru*", în capitolul „*Sub fanarioţi*", însă cu totul altfel: „*…sparge zidurile mănăstirii Cozia, o jefuieşte şi scrie la Constantinopol, că, după o luptă crâncenă, biruind pe nemţi, le-a luat în sfârşit o puternică cetate, care se cheama Cozia – Cozia lui Mircea*".

Iată că şi pentru această acţiune a domnitorului Nicolae Mavrogheni a găsit cuvinte bune Bolintineanu, chiar domnitorului (aproape unamim contestat de specialişti) i se atribuie alese virtuţi.

În concluzie, angajament total al lui Dimitrie Bolintineanu pentru interesul naţional: **despre trecut, numai de bine - în slujba prezentului şi a viitorului!**

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Cutezanță

Și vârf de munți, și-abis de mare,
Chiar lung și lat de continente
Sunt pentru oameni o chemare
Cu riscuri mari și permanente.

Șerpașii urcă Everestul,
Ca ghizi celor avizi de faimă,
Dar nu-s grăbiți, așa cum restul
Urcușul lor firesc l-îngaimă.

La fel – pe mări și pe oceane –
Corăbieri nu știu de teamă,
Instinctul lor marin avan e
Și-un orizont lichid îi cheamă.

Ades, încearcă – însă – unii
Hrăni cu-adrenalină visul,
Nebănuind măcar, nebunii,
C-al lor mormânt va fi abisul.

Africa, Asia întinsă
De caravane-s, și-azi, umblate,
În beduini pulsând, nestinsă,
Setea de drum și libertate.

Deșertu-încerce-l și drumețul
Neştiutor de legi severe
Și, sigur, va cunoaște prețul
Acelei aventuri: el piere!

Eu, - călător numai cu gândul –
Piscuri și-abisuri, lesne trec,
Timpul visării întrebându-l:
– De unde vii? Încotro plec?

E miez de noapte…

E miez de noapte; stau de veghe –
Trecut și viitor cutreier,
Cercând a pune-n armonie
Al gândurilor mele greier.
În pijamale-s ca-ntr-o zeghe –
Tic-tacul ceasului egal e…
Un arc l-împinge fără zor;
Prin tâmple timpul mi-intră-n creier
Și-o amintire-n minte-nvie,
Un glas ce-mi murmură ușor
Amăgitoarea poezie
A neîmplinitului meu dor:
Să fiu iar în brațele tale,
Ca-n noaptea-ntâiului amor!

Februarie, în an bisect

Desprind din calendar o filă:
1 februarie, an bisect –
Și nu simt pentru ea nici milă,
Nici vreun regret, căci, v-o spun drept,

De atâți ani îi știu măsura
Acestui făurar din vechi,
Cât chin îmi dă atunci dantura
Și usturime de urechi,

Încât să vreau mai lung să fie…
Și-așa-s destule zile-n an,
Când mă hrănesc cu poezie,
Neavând în pungă niciun ban.

Egal-o vreau această lună,
La patru ani, cu cea din trei,
Convins că nu va fi mai bună
Nici ziua-n plus din coada ei.

Atâtea mari probleme-aduse,
În lume, născocitul timp,
Pe glob torcându-se pe fuse,
Că eu, lejer, l-aș da la schimb!

De e vreunul care-aspiră
Să-și mai adauge o zi,
I-o cedez eu, iar el o liră
Să-mi dea – să beau,pân-m-oi trezi.

Clarvăzătorul orb, un alter-ego

Frumosul pentru mine e ca vinul:
Are culoare, și parfum, și gust;
Mi-atinge-un nerv în permanent extaz
Și mă îndepărtează de plictis.
Nu pot de melopee să mă rup
Și nici pe curcubeu nu am necaz –
Prin ochi și prin urechi eu îmi fac plinul.

E-atâta frumusețe în real
Și-ncerc, avid, prin simțuri s-o absorb,
Așa cum, cu lumina face-un orb;
Sortit a o primi crepuscular,
Temându-se că-i, poate, un ultim val
Și vine întunericul – un corb,
El o aspiră ca pe-un ideal.

Din tot ce văd, eu generos i-oi spune
Și îi voi da să bea din vinul meu,
Doi trecători prin lume amândoi,
De iureșul vieții copleșiți…
Iar el, mereu în beznă, mai apoi
Îmi va deschide ochii- asupra lumii,
Că-n a lui minte veghea nu apune.

Introspecție târzie

Mă întorc în mine însumi,
Să-nțeleg: de unde plânsu-mi,
Într-o clip-așa târzie,
Jale-nvie?!

Intru-n cugetu-mi fierbinte,
Rătăcind printre cuvinte –
Rămân reci – din lumea lor
N-am răspuns și niciun spor.

Pipăi brațe, pipăi trunchi,
Năzuind către genunchi,
În zadar…Și-atunci, năuc,
Înspre inimă apuc.

Vai și-amar găsesc aici:
Zeci și sute de complici!
Între toți, mai de temut,
Dorul – dor nebun și mut.

Iată vinovatul, deci:
– Dor hain, de ce nu pleci
Spre o inimă mai crudă?!
Că a mea-i, și-așa, zăludă…

În haine de toamnă…

În haine de toamnă, trec - singur - prin lume,
Și trist, și-obosit beduin…
S-ascunde un altul sub vechiul meu nume?
Sunt eu? Un străin?
Aceeași cărare mă-nțeapă-n călcâie
Și-n ochi port știut orizont;
La capăt m-așteaptă temuta momâie,
Să-mi facă decont.
O viață-am trudit, să am pâine pe masă
Și-alături bărdaca de vin;
Azi, văl de-ntuneric pe gându-mi se lasă…
Mă simt în declin.
De ce risipita-mi, și timpul, și vlagă,
Mereu hăituit de nevoi?
Ori mintea, ori inima-mi fuse beteagă?
N-am fibră de soi?
Degeaba-mi fac trecerii, astăzi, bilanțul,
Sperând să-mi dea plus la raport-
Momâia din capăt își zornăie lanțul
Și-mi cere un ort.
…………………………………………….
Mai ticăie ceasul de sânge în mine
Și pasul mi-mbie spre mers…
Bărdaca de vin, bun amic, mă susține
Să scriu înc-un vers.

Rugă

– Îmi iartă, Doamne, câte scot pe gură!
Deși mai înțelept ar fi să tac,
Măcar că pun în ele o măsură,
Și eu în cleveteală mă complac.

Mă ceartă și mă iartă, fiindcă trupul
A vechi instinct mai freamătă și acum -
La carne veșnic jinduiește lupul –
Îngăduie-l până s-o face scrum.

Dojana Ta – că nu-mi fac des spovada
Și nici bisericii nu prea-i calc pragul -
O merit, știu, dar blândă-ți fie sfada,
Căci mă gândesc la Tine cu tot dragul.

De furt, eu doar cu ochii port vreo vină –
Ce e frumos și Domnului îi place –
Dar asta, sper, nu-i cea mai grea pricină
Să-mi ții, și trup, și suflet ca pe ace.

Urmaș al celor alungați din Rai,
A lor defecte le-am preluat din mers;
Deci, ni le iartă! Mie poți să-mi dai
Pedeapsă doar când mai stâlcesc vreun vers.

Trimite-mă la coală și condei
Și-mi poruncește permanent a scrie,
Pân-m-oi trezi – zevzec la anii mei –
Că-n cazieru-mi scrie: „Poezie”.

Obârșie

Stau în mine ca-ntr-o cușcă:
Un intrus pe portaltoi;
Pe străin, carnea mi-l mușcă,
Să rămână vechiul soi.

Că mi-e soiul vechi, de viță
Moștenită din bătrâni;
Praful fin de pe uliță
Și-azi îmi stăruie pe mâini.

Nu e jeg, nu-i nici noroi,
Amintește de livadă
Și de luncă, de zăvoi…
Cea mai trainică dovadă

Că, deși prin lume dus,
Niciodată n-am uitat
De al soarelui apus,
Cum era la noi în sat.

Când mai plouă – uneori,
Stropilor le-accept tupeul,
Doar să-mi scoată dintre nori,
Ca păunul – curcubeul,

Arc de timp peste păduri
Amintind de vechi Rovine,
S-ating umbre de armuri,
Regăsindu-mă pe mine.

Desprindere de lut și timp

,,Pătrunde marea în lagună,
Bătrân, San Marco încă sună
Și trec gondole pe sub lună…”,
Spunea sonetul.

Pierdut cu ochii minții-n stele,
Te-ai vrea tu însuți printre ele,

Să vezi ciocnirile rebele
Și – încet cu-ncetul –

Să te învăluie aripa
Ce-n Univers măsoară clipa,

Fără să știe ce e pripa
Și nici regretul.

Când Soarele-o pieri, amurgul
Te-o ispiti să pui pe murgul
Șaua de-argint…, spre Demiurgul

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Eliberarea comorilor

Ființa mea nemărginită
Aude cristalin... și vede tot.
În paradigma ei înnot!

Câteva clipe cred că sunt singură,
Aud în mine un sunet de fond,
Păstrez atenția pe floarea din rond.

Ființa ta nemărginită
Respiră curat... alintă înalt...
Fluidele trăirii au binecuvântat!

Câteva clipe realizez că sunteți toți,
Izvoare ale lumii noi, cu ape vii,
Vindecătoare sufluri prin jocuri de copii!

Nelimitate, dizolvate energii
Coagulate - n oameni noi,
Am învățat cum să eliberăm comori,
Purtând sipetul

De amintiri și mari vibrații,
Cu care să te pierzi în spații,
Ca, smuls teluricei dizgrații,
Să schimbi planetul.

Mereu înveninat de Lună,
Vei asculta cum cornul sună,
Un curcubeu purtând cunună,
Etern, Poetul.

Ars poetica

Nu-mi place poezia fără rimă,
Cu vers abstract, anost și fără tropi!
Risipa de cuvinte mă deprimă,
De nu-s idei și nestemate-n snopi.

Mai bine răsfoiești dicționarul
(Și sunt destule, ca să poți s-alegi!),
Adevăratul vers ți-arată harul,
Doar dacă îl trăiești și-l înțelegi.

Intimitate tuturor să dărui –
Și caldă, și cu nuri, nu însă nudă;
Îmbrac-o-n transparență, iar în păru-i
Pune-i floare de mac, de rouă udă.

Sub ageri ochi ai altora ajuns,
Poemul tău le va pătrunde-n gând,
Iar al lor suflet, pân-atunci ascuns,
Se va deschide lumii, renăscând.
Ca să redevenim ocean de bucurii!

Permit și mulțumesc

Permit luminii ca să-mi dea
Statornicia-n zbor înalt
Și mulțumire-n viața mea!

Permit cascadei de cristal
Să spele gândurile vechi
Și mulțumesc oricărui val!

Permit petrecerea-n vecii
A nașterii omului nou
Și mulțumesc în orice zi!

Pemit luminii în culori,
Prin mângâiere să mă ia
Și-i mulțumesc de mii de ori!

Sânii mamei

Apele din noi, deșirate prin râuri de aur,
Focurile mirosind a lemn în sobe cu plită,

Țărâna cu freamăte sensibile pe acoperiș,
Defileele munților, stăpâni ai cerurilor
Care-și extind respirația peste planetă,
Expir conștient, prețuit, al pământeanului
Ce inspiră aur din soare galactic central,
Împreună, prin adiere de vânt cristalin,
Toate sunt sânii mamei care mă hrănește,
Împreunarea cu Sinele meu lapte de aur,
Ploaie a nașterii prelinsă dincolo de necuprins...

Ești ființa magică

Ființă care percepi magia timpului,
Ca metaforă a exprimării sensului vieții,
Care deschizi din paradis cutia sunetelor,
Acorduri unice plecate spre nemărginire,
Ca izvoarele șuierătoare din nori,
În vitezele cele mai mari, pătrunse
De palete ale fluturilor colorați
Care se nasc ademeniți în lumină
Și pătrund ca râurile muzicale melodios, ascendent
Prin portalul cosmic al corpurilor noastre,
Ființă care-aduci spiralele secretelor,
Te iubesc prin armonia lumii noi descoperite!

Predăm, împreună cu tine,
O carte cu file îngălbenite,
Scrisă cu grija zilei și a nopţii rezonatoare grav...
Răsfoiește-ne, ca să desprindem din trecut
Amprenta literelor-semne despre noi şi hai,
Să scriem opera iubirii cuprinsă de trăirea unitară,
Cu ajutorul tău, ființă de lumină care ești!
Esența se descoperă prin ochi,
Se impregnează-n vortexul arzând
Și se-mplinește azi, prin vocea ta - iubire,
Unind nemărginirea și curgând
Ca milioane de izvoare-n sori ,
Ca noi născute fluviuri muzicale
Şi culori împerecheate-n fericire!

Copacul învierii

Prin frunza ta, căzută-n apă,
Din vraja caldă de pe mal,
Se-adapă-n sărituri, ca-n bărci,
Mici greieri dirijaţi de un cobzar...

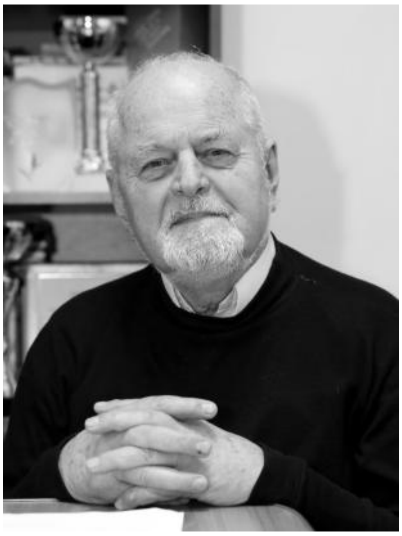
Amestecul vertebrelor de frunze
S-a macerat în simțul adormit,
Iar tu, ca privitor din înălțime,
Vezi lacul ruginiu mai potolit.

Dacă privești prin crengile de sus,
Adulmeci verde crud din primăveri,
Iar de întorci obrazul înspre nord,
Primești iubirea-n fulgii albi ai unei ierni...

Ce se întâmplă-n noul univers?
Simt patru anotimpuri într-o zi,
Iar tu întinerești fermecător,
Copac încrezător care învii !

Alegerea puterii de-a schimba
Miresmele din vânt și din ninsori,
Rămâne-n rădăcina din adânc
Și-ți mulțumesc pentru că mă iubești și mă-nfiori!

Constantin Samoilă

Eu, despre mine

Mi-a fost hărăzit să mă nasc şi să trăiesc într-o lume plină de farmec, să străbat poteci din munţi sau drumuri europene, să mă îmbăt cu parfumul frumuseţilor ce le-am admirat şi le-am sădit în sufletul meu, să miros parfumul ierbii, să zâmbesc odată cu zâmbetul oamenilor, iar atunci când a fost posibil, să redăm câte un strop din plăcerile acumulate şi celor care iubesc viaţa cu binele sau mai puţin plăcutele situaţii. Aşa e viaţa.

Acum, sunt călare pe taurul ce m-a purtat în spate „pe deşălate” timp de 81 de ani. Mă îndrept spre halta 82 şi dacă s-o mai încumeta în forţă să mă mai suporte cât va dori cel ce mi-a prezis existenţa, continui, sau îmi iau rămas bun pentru tot ce-i pământean.

Dacă aş mai întâlni măcar în vis, una din ursitoarele ce mi-au prezis viitorul pământean, aş fi

poate muritorul ce şi-ar pregăti plecarea spre zona fără durere, întristare sau suspin, acolo unde poate mi-aş revedea pe cei dragi plecaţi înaintea mea, dar şi faptele bune sau mai puţin bune ce le-am petrecut ca pământean. Poate una din bucuriile terestre, pe lângă iubirea de părinţi, de ţară, de familie, de fraţi sau bunici, de prieteni şi rude, dar şi de artă în general, a fost cu siguranţă, plăcerea de a iubi tot ceea ce a făcut ca inima mea să tresalte. A săltat atât de mult, că, la un moment dat şi nu de multă vreme, a trebuit să-i înlocuiesc „amortizoarele” (valvele) şi s-a reparat capital. După spusele specialiştilor, va mai suporta până la centenar. Deocamdată se confirmă. Asta m-a îndemnat să realizez expoziţii precum: „Aniversare la 80 de ani, Punte spre centenar”, sau alte expoziţii cu tematică istorică, religioasă, monumente istorice, arhitectură şi port popular, sau alte teme.

Şi câte ar trebui să povestesc despre pasiunea mea spre artă plastică, de iubitor şi realizator de frumos.

Ar trebui să-mi amintesc de primele mele încercări de a cocheta cu arta, cu bucuriile frumosului şi asta cu peste 75 de ani în urmă, când cu cărbunii răciţi scoşi din cuptorul în care se coceau covrigi, turte sau alte bunătăţi, sau din soba casei, când făceam desene pe pereţii văruiţi ai casei bătrâneşti spre bucuria mea, dar şi întristarea străbunicii sau a părinţilor. Şi atunci să te ţii : urzicile proaspete smulse de la rădăcina gardului se înfăşau pe fundul gol, asta dacă reuşea bunica să mă prindă. Avea ea o vorbă: „ghiavole, iar mi-ai blăznit pereţii proaspăt văruiţi”. Era un prilej de a înlocui hârtia albă, care nu prea se găsea, dar mai ales creioanele ce-mi vor trebui la şcoală.

Poate faptul că m-am născut într-o lume plină de frumuseţi, a sădit în inima mea atâtea plăceri din priveliştile binecuvântate de Dumnezeu.

Poienărei-ul natal a fost şi este locul unde sămânţa se pare că a rodit şi în inima mea, care a făcut posibil să redau câte un strop din plăcerile acumulate şi imaginea celor ce iubesc viaţa cu tot ce are ea.

Şi iarăşi încerc să mă refer la pasiune, dar amintirile coboară prin aura de mister. De data asta intru în expoziţie şi încerc să o prezint fără pretenţia unui critic de artă, ci doar cu plăcerea autorului. Lucrări de metaloplastie, icoane pe sticlă, pictură în ulei, grafică, portrete, ipsosărie, artă metamorfozată, se găsesc expuse în sălile de expoziţie sau muzee din localităţile: Domneşti, Corbi, Poienărei, Curtea de Argeş, Ştefăneşti, Piteşti, Goleşti, sau colecţii particulare, marea lor majoritate fiind donaţia autorului.

Iar când sfârşitul îmi va veni, va trebui să-mi iau rămas bun de la locuri, lucruri, rude, prieteni, de la lucrările de artă plastică sau scrierile din paginile editate, care se găsesc în biblioteci, săli de expoziţie sau muzee, precum şi în colecţii particulare. Va trebui să-mi iau rămas bun de la tot ce mi-a fost drag în această lume pământeană.

Am anticipat într-o oarecare măsură ce se va întâmpla acolo unde nici eu nu ştiu cu exactitate, sau poate deloc. Fotografia veselă de pe crucea „garsonierei” din cimitirul *Sf. Gheorghe* Piteşti, care mă reprezintă pe mine, fiul şi soţia decedată, demonstrează că buna dispoziţie trebuie să dăinuie indiferent de modul de reprezentare a şederii noastre (temporar sau definitiv) în oricare locaţie astrală.

Îmi voi aminti că viaţa pământeană a fost doar un vis mai lung sau mai scurt, mai mult sau mai puţin frumos, dar care a trebuit să fie parcurs conform calendarului semnat de ursitoare la naştere.

Am scris aceste rânduri pornind de la ideea că amintirea reprezintă timpul conservat în suflet. Mai presus de toate ne amăgim că trăim aievea bucuriile trecutului, înmagazinând clipe de neuitat ale vieţii, eu încercând să redau cu inima ceea ce am simţit cu sufletul.

Oricum, aş vrea din astă viaţă, atunci când mă voi stinge să cânte lăutarii, celor ce mă vor plânge.

S-auzim numai de bine!

Eroul

versuri dedicate unchiului meu, lt. David Păunescu,
erou căzut în Al Doilea Război Mondial

A căzut cum scurt i-a fost destinul,
Cu buze tremurânde către imensul cer,
Sub norii ce plângeau în taina lor imensă,
Neîntrebând credinţa ce îl făcuse fier:
De s-ar preface-n stea, ar fi cea mai aprinsă?

A căzut aşa cum soarta i-a fost scrisă,
Cu ochii-nlăcrimaţi către imensul cer,
Din cele patru zări adulmecând tăcerea,
Neîntrebând credinţa ce îl făcuse fier:
De s-ar preface-n lacrimi, ar alunga durerea?

A căzut aşa cum viaţa i-a fost dată,
Ducându-şi pân’ la capăt destinul său etern,
Şi dragostea de ţară, onoare nepătată,
Neîntrebând credinţa ce îl făcuse fier:
De s-ar preface-n floare, ar fi cea mai frumoasă?

De s-ar preface-n floare, ar fi cea mai aleasă,
De s-ar preface-n lacrimi, ar alunga durerea,
De s-ar preface-n stea, ar fi cea mai aprinsă...
Durerea noastră-n suflet, rămâne necuprinsă!

Alexandru Oprea

La cenaclul armoniei

La cenaclul de poveste und' se-adună condeierii
Să dea sens cărării limbii, ca-ntr-un templu-al închinării,
Regăsiţi să cânte versul, portativ al mândrei steme,
Sub pecetea şi emblema **Armoniei argeşene**,

Până ce mângâie colbul, slovă ce aşază-n carte
Ca simbol, Literatura între cele şapte arte,
E comoară nesecată, tezaur din vremea veche,
Scoasă din patina vremii de poeţi fără pereche.

Nestematele cuvinte, substantiv sau poate verb,
Aşternute-atent în pagini sub tiparul Gutenberg,
Foaie de lumină-a minţii cu ţinută-n stil regal,
Botezată-n limba noastră - chiar **Cuvântul argeşean**.

O grădină e revista-n unduirea-i de condei,
Opera celor de faţă în gândire şi idei,
Urmăm drumul spre cultură, negreşit, cu tot avântul,
Facem sacră plecăciune la Măria Sa, **Cuvântul**!

Templul limbii e cultura, graiul dulce din bătrâni,
I s-a construit şi-o **Ligă**-a **Scriitorilor Români**,
Spre a consfinţi proverbul în latinul său accent
Şi a conserva zicala „Verba volant, scripta manent!"

Sunt cuvinte potrivite de pe strămoşescul plai,
Mângâiate şi rostite de voi toţi în dulce grai,
E cinstirea, înălţarea limbii noastre cea străbună,
Ne-nchinăm la mama noastră, Literatura română!

E miracol limba noastră, în simţire viu răsună,
Diamant pe bolta sacră, veşnic dulce să rămână,
Un simbol al nemuririi, să slujim revista noastră,
La **Cenaclul armoniei**, La mulţi ani, să ne trăiască!

Suntem virtuali, ferice

Ne-am născut din lutul sacru, din cuprinsul ancestral,
Ne-a schimbat tehnologia, purtăm girul virtual,
Am uitat cum sună cornul, patefonul, megafonul,
Ne răsfață Internetul, Facebook-ul, telefonul.

Așezat pe-a ta ureche, vorba blândă să se audă,
Nu ezIți, și știi prea bine că-i cuptor cu microundă
Și faci tot ce-ți cere viața, virtual fără regret,
Butonezi, plătești cu cardul în lumea de Internet.

Uiți de prunc, de biberoane, ești interesat de look,
Să iei like-uri de mărire de pe sfântul Facebook,
Scrisoarea de altădată te scutește-acum de stres:
Dacă știi tot alfabetul, dai rapid un SMS.

Chiar comod vorbești în lume din fotoliul tău lejer,
Îți răspunde ca de-alături, și îl vezi pe messenger.
De ai căile-ncurcate și nu-ți vezi capul de stres,
Te ajută satelitul cu harta pe GPS.

Facem dragoste nebună, conectați acum la chat,
Ne votăm conducători virtual, pe Internet.
Și la vita din ogradă stă crotalul pe-o ureche,
Pașaportul poartă cipul, strategic, fără pereche.

Controlat devine totul, ești vizat, e totul tactic.
Unii spun că nu-i de bine, este simbolul satanic.
Și de crezi că toate-acestea te vor scoate din impas,
Te înșeli, aleargă timpul, ziua pare cât un ceas.

Suntem virtuali, ferice, facem rugă la icoane
Să nu se întoarcă polii, inversați de la butoane!

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeş

Cu toată știința și conștiința acumulată de-a lungul multor ani, tot ne lovim de știința vieții; de fizica și geometria ei. Cercul de prieteni nu se face cu compasul, ci cu inima. Unghiul sub care vrei să-ți ții visele și aspirațiile nu se măsoară cu raportorul, ci cu mintea. Toate limitele care tind la infinit, nu ajung niciodată la infinit, însă speranțele nu au limite, deoarece ele chiar sunt infinite. Axiomele din manuale nu sunt și ale vieții. Viața are axiome cumulate din toate cele 4 zări, fiecare fiind diferită și unică în felul ei. Mecanica fizicii vorbește despre deformări elastice sau plastice. Un om înțelept nu cunoaște rigiditatea și este mereu maleabil, flexibil, uşor adaptabil la situațiile cotidiene. Geometria spațială surprinde corpuri în spațiu. Ochiul minții vede mai mult decât tridimensional. Ochiul minții pătrunde dincolo de orice orizont ori frontieră. Asimptotele sunt orizontale, verticale și oblice. Pentru cei ce vor să cunoască perfecțiunea, se vor apropia asimptotic de ea. Numitorul comun este cel care ne ajută să rezolvăm o ecuație, dar numitorul comun al dragostei nu e un număr, e *credința*, *puterea*, *voința* și *curajul*.

Liliana Nanu

Daruri divine

Pentru toate omu-i dator,
Pentru viață, pentru dor,
Pentru frumos și ființă,
Zâmbet, bine și credință.

Pentru speranță și înalt,
Iubire pentru celălalt,
Pentru curaj și schimbare,
Fericire și răbdare.

Pentru iertare, blândețe,
Compasiune, tristețe,
Pentru simplu, bunătate,
Lumină și puritate.

Pentru apă, pentru pâine,
Suspin și ziua de mâine,
Pentru puțin, pentru prisos,
Încredere și gând pios.

Pentru toate omu-i dator,
Trecut, prezent și viitor,
E dator cu mulțumire,
Că toate-s daruri divine!

Să fie lumea în amurg?

E plină lumea de durere
Şi de orgolii fără rost,
De explicații, de putere,
Și oameni fără adăpost.

E plină lumea de „credință”,
Dar mor copii nevinovați,
De opulență, neputință,
De trădători şi de magnați.

E plină lumea de armate,
Incendii, atentate, boli,
De lupte pentru nedreptate,
Analfabeți cu-nalte școli.

E plină lumea de cruzime,
De vorbe, de promisiuni,
De acuzații, de-ngustime,
Și înțelepți crezuți nebuni.

E plină lumea de mânie,
De eroi uitați în stradă,
De oameni fără omenie,
De bani și de fanfaronadă.

E plină lumea, tot mai plină,
De lăcomie, sărăcie,
De grâu, și nu mai e făină,
De zâmbet fără bucurie.

E plină lumea de hoție,
De xenofobi și șarlatani,
De traficanți de carne vie,
De pedofili, toxicomani.

E plină lumea de minciună,
Din ce în ce e tot mai greu;
Dezastre, moarte și ranchiună...
Și nu-i de vină Dumnezeu!

E plină lumea de trufie,
De măşti sub care lacrimi curg,
De arme, droguri, murdărie...
Să fie lumea în amurg?

Zbor prin lume

Am să fac un zbor prin lume,
Să aud ce se mai spune,
Călător să-mi trimit gândul,
Să-nconjoare el pământul.

Să văd înspumata mare,
Să ascult a ei cântare,
Să privesc zarea adâncă,
Cocoțându-mă pe-o stâncă.

S-ascult muntele cum tace,
Să văd codrul ce mai face,
Și să zbor și peste dealuri,
Să văd toate aceste raiuri.

Tulburată de o geană
Din a căprioarei goană,
Să mă opresc puțin din zbor,
Să mă așez lângă izvor.

Ș-apoi… să mă cobor la șes,
Pe acolo am fost mai des,
S-ascult păsările toate,
Clipa-n zborul lor se zbate.

Și să zbor, să zbor, să zbor,
Ca să îmi treacă de dor,
Să las pe unde am trecut
Zâmbetul, că mi-a plăcut!

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

Te caut, iubire...

Când luna zdravăn și-a cernut,
Lumina... și inima-mi te cântă, ca un flaut...
Prin al nopții așternut,
Brodat cu stele, te caut.
Când licuricii se joacă în zbor
Și pe catifeaua nopții se țes stelele...
În vise, să te caut cobor
Și tu, mă aștepți în ale nisipului castele.
Și vin la tine, de dorințe plină,
Te caut și stelele âmi dau lumina...
Nu-mi pune piedici întunericul,
Mă lasă, să-ți simt sufletul.
Mă ghidează a nopții văpaie,
Cu strălucirea ei blândă și bălaie...
Astfel mai ușor să te caut pot,
Gonind în agitația cascadei, ce e toată un șipot.

Te caut în a nopții tăcere,
Când inima-mi mai puternic te cere...
Te caut în ale vântului șoapte,
În mireasma de fructe coapte.
Pe buze mă arde sărutul
Și te caut să-mi calmezi sufletul...
Te caut în noaptea liniștită,
Doar de pașii mei tropotită.
Te caut în al frunzelor stol,
Căci fără tine gândul mi-e gol...
Te caut, dar unde ești nu știu
Și sufletul mi-e pustiu.
Ca deșertul Saharei,
Ca goliciunea pietrei...
Mă simt eu fără tine
Și de aceea, te caut iubire.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeş

Mulţumim, Soare!

Mulţumescu-ţi pentru Soare,
Lună plină şi răcoare,
Câmpuri dragi, păduri, izvoare,
Exişti, palpabil, ca o boare,
Adiere de dulceaţă în culoare,
Amplitudine de miresme ancestrale,
Diamante şlefuite, tămăduitoare,
Unde, gânduri, frumuseţi, reîndrăgostiri,
În fiecare clipă, momente de salbe
Interior deschise, în inimi adunate,
De trecut printre noi,
Picături culese cu stropi,
Continuu te preţuiesc!
Sublim, îţi şoptesc, pe văi sinapse unduiesc!
Raza-ţi mă mângâie, privesc,
De deasupra, ce paradis, te iubesc!

Doina Panaete

Prețuiește-ți țara

Și nu lăsa valorile
Să plece peste hotare,
Poate doar la plimbare.
Oferă-le condiții
Celor ce au de spus
Cu adevărat
Ceva în societate,
Care știu ce înseamnă
Demnitate, calitate, verticalitate
Și nici un șoim
Nu-i dau pe spate.
Să nu lăsăm nonvalorile
Să ocupe locul
Pe care nu-l merită
În societate.
Care înaintează
Cu viteza luminii
Spre incompetență
Și cu viteza melcului
Spre înțelepciune.
Să susținem și să promovăm
Tinerii boboci.
Să fie un exemplu bun
Pentru ei.
Cine își iubește
Țara cu adevărat
Luptă pentru pace,
Înțelepciune și echilibru.
Căci fiecare țară
Are frumusețea și valoarea ei,
Iar împreună,
Indiferent de nație sau culoare,

Din orice colț al lumii
Am fi,
Împreună să formăm
Piesa de rezistență
Din tabloul suprem
Al înțelepciunii.

După cum crezi, așa va fi!

Puşa Chiriță
Membru al L.S.R.-Argeş

Este responsabilitatea să fii fericită. Fă-ți o prioritate din a fi fericită aici, acum. Marile bătălii ale vieții se dau zilnic în încăperile tăcute ale sufletului tău. In momentul în care, cu adevărat vei crede în Dumnezeu, află că, tocmai atunci capeți o încredere de nestrămutat în tine, draga mea! Crede în tine! Fii atentă la ceea ce trăiești în momentul prezent, viața vrea să te învețe ceva. Corectează-ți greşelile pentru a nu le mai repeta și nu mai forța nimic, tot ceea ce ai nevoie va veni la momentul potrivit, atunci când eşti pregătită să primeşti. Când nu mai ai nimic de pierdut, câştigi totul.

Când am încetat să mai fiu cine eram, mi-am regăsit sufletul. Tuturor ne plac regulile și vrem să le respectăm, iar regulile noastre se numesc dispozițiile noastre. Când ești dispus să faci un lucru, îl și faci. Viața omului este o cale spirituală. Experiența cumulată nu reprezintă ceea ce ți se întâmplă, ci ceea ce faci cu ce ți se întâmplă. Ce alegeri faci, sentimentul pe care îl trăiești și alegi să-l simți fără a-l transforma şi neutraliza, îți crează destinul. Nimic nu este rău, nimic nu este bine... Prezentul este dat de alegerile pe care le-am luat în trecut, este consecința lor. Ce aleg eu acum să simt și să gândesc? Ca să fii fericită trebuie să te uiți în jos și nu oricum, ci cu recunoștință. Ieși afară din cadru pentru a percepe întregul tablou și vezi pădurea, de copaci. Timpul nu trece, tu treci prin timp. Timpul ești tu, este al tău. Datoria, responsabilitatea şi prioritatea ta să fie aceea de a fi în pace sufletește. Schimbarea este constantă. Orice gând sau cuvânt rostit influențează în acelaşi ton, omul la care te gândești.

În Evanghelia după Ioan, din Biblie se spune, referitor la crearea Universului: „La început a fost Cuvântul si Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul!", deci prin cuvânt, Dumnezeu a creat toate cele văzute și nevăzute. Este cea mai puternică forță din Univers de care omul dispune, fără a lăsa urme decât în conștiința lui, forță care îl poate înălța sau coborî vibrațional energetic. Prin cuvânt, poți crea sau poți distruge, creezi karmă, conform legii universale a cauzei și a efectului. Felul cum percepi şi tot ceea ce ai convingerea că este adevărat și crezi, se poate transforma în realitatea ta, cu alte cuvinte, dragă Chonstance, tu te creezi pe tine însăți și devii ceea crezi tu despre tine că ești „De veți crede, toate sunt cu

putință celui care crede", (Marcu 9, 23). Tu creezi lucrul în care crezi cu adevărat. Tu poți să fii, să faci și să ai tot ceea ce îți imaginezi. Atunci când știi exact ce vrei, Universul îți oferă spontan inspirația de care ai nevoie pentru a-ți realiza visul. Creația are la bază cuvântul, iar cuvântul este expresia gândului tău. Cu gândul și cuvântul rostit, creezi materia vieții tale. Cunoașterea în acțiune se numește a avea înțelepciune. Cuvântul vorbit sau scris poate schimba o viață sau viețile a milioane de oameni. Cel mai des rostim cuvântul pentru a ne exprima furia, invidia, gelozia sau ura, pentru a reacționa emoțional. Cuvântul este un dar și noi îl folosim ca pe o armă împotriva noastră astfel încât materializăm aceste cuvinte în realitatea ce astfel o creăm. Când, pur și simplu nu dai crezare și nu îți pasă ce se spune despre tine, devii imun și nu iei la modul personal, nu accepți emoția otrăvitoare care ți-o provoacă o vorbă spusă despre tine, iar această emoție negativă se va întoarce asupra celui care a emis-o și îl afectează direct. Gândul plus cuvântul rostit pun în mişcare vibrațiile ce se propagă în cercuri din ce în ce mai mari până ce îmbrățişează întregul Univers, după care se întorc la tine cu o energie multiplicată. Gândul este energie pură, care nu moare niciodată. Asumă-ți responsabilitatea asupra sentimentelor, gândurilor și cuvintelor rostite de tine. Există un sistem de comunicare inconștientă între oameni. Este posibil ca, în orice moment să influențezi pe cineva fără ca acesta să fie conștient, ori tu să fii conștient de acest lucru și, la fel tu poți fi influențată de oricine, fără a ști exact cine.

Cuvântul este cauza creativă. Tu ești cea care alegi și decizi ce poate crea cuvântul rostit de tine. Tu creezi cuvintele, le alegi și le rostești pentru a-ți exercita puterea creatoare. Cuvântul este o sămânță ce nu are putere în ea însăși să încolțească, ci forțele naturii o ajută. Îți poți schimba destinul prin cuvintele create de gândirea ta. Se spune ca un cuvânt repetat de un milion ori devine obiect, dar nu acest lucru este important pentru că îți pare imposibil și, de aceea nu vei încerca.

Să gândești cu mintea lui Dumnezeu, aceasta este esențial pentru viața ta, femeie, ca atare gândește, simte, vorbește și acționează cu mintea lui Dumnezeu! O idee inspirată care trece prin mintea ta este o exprimare a Divinului din tine, prin tine.

Orice cuvânt la care te gândești.și e rostit are o frecvență vibratorie. Gândurile și cuvintele sunt transmisii energetice care, în funcție de încărcătura lor vibrațională joasă sau înaltă, îți poți face rău sau bine. Ce energie emiți tu acum?

„Dacă rămâneți întru mine și cuvintele mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și vi se va da vouă!”, Ioan,15.7

Gândul are viteză mai mare decât cea a luminii și o putere mai activă și mai rapidă decât cuvântul. Omul care întreține gânduri negative își cauzează rău atât sieși, cât și lumii sale. Gândurile lui pătrund și în alte minți asemănătoare vibratoriu și determină prin rezonanță gânduri similare, iar o idee la care se gândesc doi oameni odată va exercita o influență de patru ori mai mare decât dacă ar gândi-o un singur om. Craciunul aduce, prin mentalitățile pe care le emitem toți în același moment, o influență similară luminii laser. Ce simți și ce gândești acum? Destinul tău depinde de asta! Ce vibrații mentale și emoționale ai în acest moment? Sunt inalt vibratorii? Iubește și iartă mai mult! Folosește cuvântul pentru a te înălța pe tine și lumea ta și niciodată pentru a distruge sau a dezbina. Gândurile sunt ca niște ființe vii, deoarece ele poartă în Univers informația furnizată de tine. Tu îți creezi în orice moment realitatea prin cuvintele pe care le gândești sau nu și apoi le rostești, ajungând să le materializezi.

Orice cuvânt negativ adresat unui om reprezintă un atac energetic asupra lui, cu efect de bumerang, amplificat și asupra ta. Cuvintele sunt energii cu modulații aproape infinite ce produc efecte devastatoare, ori pline de miracole și de însănătoșire în timp asupra corpului subtil al oamenilor. Cuvintele crează condiții ca nenorocirile să apară. Când ești lovit cu vorba te afectează chiar mai mult decât atunci când ești lovit fizic. Este covârșitor să știi că, negativitatea cuvintelor rostite de tine continuă să lucreze negativ în detrimentul tău și nu numai. Nu termina o conversație folosind cuvinte negative despre un subiect anume, ori persoană. Când te gândești la un om, se crează un canal energetic între tine și respectivul. Energia cuvintelor negative și intensitatea cu care au fost rostite au efecte devastatoare și lucrează așa cum au fost adresate, cu mențiunea ca este afectat în primul rând cel care le-a rostit. Cum? Apa existentă în corp poate stoca informații pe care le transmite mai departe în exterior. ADN-ul poate fi influențat și reprogramat prin cuvinte și frecvența lor energetică. ADN-ul reacționează la limbajul folosit de tine. Corpul uman e programabil prin gândurile repetate și cuvintele rostite. ADN-ul este un rezonator multiplu, precum un aparat de radio capabil să recepteze mai multe posturi, funcție de frecvenţele emise. Celulele sunt doar memorie îmbrăcată în materie. Mintea există în fiecare celulă a ta și nu doar în creier. Orice cuvânt sau gând poartă în el informații ce duc la energiile pe care le formează. Acolo unde se duce atenția, se duce și energia. Vorba ta este ca o piatră aruncată în apă de la care pornesc în toate direcțiile mii de cercuri. Făcând o acțiune oarecare, tu vei continua s-o săvârșești multiplicat în propria-ți minte și acestă rezonanță atrage acțiuni similare. Dacă ai vorbit de rău un alt om, singură îți otrăvești mintea și vei continua să reacționezi, să rostești aceleași cuvinte oricărui alt om care ți-a întors spatele, vei transmite dezaprobare, supărare, iritare. Nu fă rău unui om nici cu gândul pentru că astfel tu ești primul afectat. Oferă pace și iubire pentru că le vei primi înapoi la tine și nu oricum, ci însutit. Când binecuvântezi, dai și primești în același timp o energie atât de înălțătoare sufletește! Numai iubirea recompensează! Frica, îndoiala, gândul negativ sunt toxice și autodistructive. Lumea ta și obiectele din jurul tău se impregnează cu energiile emise de tine. După cum crezi, așa va fi. Tot ce gândești despre tine, ori despre celălalt, se materializează și îți confirmă ceea ce crezi și exprimi.

Chonstance **(va urma)**

Dorina Mihai Moise

Cartea lumii

O caut printre rafturi încărcate,
De vini, secrete , lacrimi, bucurii…
O voi citi vreodată-n întregime?
Vai, ce idee slabă, de copil!
O mai deschid în taină visătorii,
La prag de lumi, în faptul cugetării,
Şi o pricep pe toată doar nebunii,
Cu iscusinţă nebinevenită!

O cântă şoapta mării şi a frunzei,
Pe lacre de dorinţi şi de păcat,
O venerează poate muritorii,
De laţul întrebării strâns legaţi!
O ştiu pe dinafară doar copiii
De Duhul tainic pururi mângâiaţi,
Şi o – mplineşte vrednicia firii,
La o postată de vreun apostat!

O deschid cu folos doar credincioşii,
În valul vieţii arşi, nedumeriţi,
De fierbinţeala-i însetează prinţii,
Pe-aripi de slove vajnic întristaţi!
O desluşesc cu patos doar şcolarii,
Pe răbojul rămas din fapt de vremi,
În care Ea preschimbă tot noroiul
În aur numărat şi lămurit !

O îndrăgesc din suflet toţi bătrânii,
Când lacrimile firii ostoiesc,
Asemenea cum pătimesc românii,
În ţara lor bogată bântuiţi!
O buchisesc cu nădejde copiii,
De-abia crescuţi, dar plini de năzuinţi,
Şi noimă-i dau în taină doar poeţii,
Azilul lumii paşnic luminând!

O mai traduc şi dintr-o limbă -ntr-alta,
Tălmacii pasionaţi şi iscusiţi,
Şi tot ea ne adună - ntreolaltă,
De verbul său căliţi, călătoriţi!
O-nalţă în cetate gânditorii,
De mersul lumii şi munciţi şi-ndatoraţi,
Şi o închid cu scârbă doar păgânii,
De război şi de vrajbă apucaţi!

O caută cu sârg câte o bibliotecă,
În faptul vremii aurit palat,
Pentru a duce-n lume luptătorii,
Pentru Cuvânt, Faptă şi Mântuire!
O adorară Magii din vechime,
Când au vestit pe Pruncul luminat
Ce schimbă – n nemurire pata firii
În leagănul speranţei brusc tămăduită!

O cântă-n imne dulci toţi iubitorii,
De neam, de slovă, de lucrare ori de sfat,
Şi o cufundă-n nelucrare păcătoşii,
De sarea ei prin patimi dezgustaţi!
O poartă spre victorii acei apostoli,
Ce se înalţă prin trezvie- n fiecare leat,
Şi-o desluşesc în van urmăritorii
De viclenie, ce nu primesc sfat!

O prea iubesc toţi binefăcătorii,
Pe marginea-i de navă lin purtaţi,
Ca să declare război sfânt erorii,
Prin care omul a căzut ori s-a stricat!
O preaslăvesc în veac mijlocitorii,
De pace, de iertare, de-nvăţat,
Prea dulce slova ei dă glas mirării,
Prin care drepţii chiar s-au curăţat!

Balada Visului Fecioarei

Tu de milenii înlesneşti
Parte de cer acelora ce se iubesc,
Precum a Duhului adiere,
Iubirea Ta picură miere!

Din Tine visuri noi răsar,
O, Sfântă, fără urmă de amar,
Tu odrăsleşti pârga cea netrecută
Prin râu de har, cu nicio sultă neplătită!

Spre tine lin purced ale noastre nădejdi,
Tu nelăsând pe nimeni niciodată,
Şi prin arşiţă ori prin vânt de ger,
Tu nu pregeţi să ne ajuţi vreodată!

Împărătească lumii, ca şi-n cer,
Tu ne deschizi pe oriunde o poartă,
Din rod amar faci dulce giuvaier,
Şi propăşeşti amara noastră soartă!

Dulce a Vieţii caldă nestemată,
Ferice pururi cu Tine deolaltă,
Orice creştin cu Tine doar se laudă,
Căci Maică eşti, precum Fecioară nentinată!

Peste dureri tu verşi milostivire,
Şi vindeci oricare năpastă peste fire,
Tu ne aduci în schituri laolaltă,
Şi ne împaci cu miruri întreolaltă!

Cum dorul nostru adesea se-osteneşte,
Tu ne culegi din valuri, de pe creste,
Ca să ne ştergi de orice-ntinăciune,
Frumoasă ca un vis, ca o genune !

Din holda ta se-alege de neghină grâul,
Dar nu laşi nici neghina să se ardă,
Căci Tu-ndulceşti şi marea, şi pârâul,
Cu raze din eterna-ţi sanctitate!

Ca să te adorăm târziul ne apucă,
Şi suspinăm, râvnind la Mâna-Ţi sfântă,
Eşti minunată precum pâinea, precum vinul,
Parfum de Rai în fiinţa Ta adastă!

O, Maică neslăvită-n a noastră uitare,
Din tine izvorăsc cărări pe mare,
A vieţii-acesteia amarnic bântuite,
Şi sfinte-Ţi sunt toate minunile solite!

Se roagă către Tine-ntreaga fire,
Împodobită de iubirea Ta,
Prin noi se dă pământului de ştire,
Că Tu eşti Preacuvioasa Maica sa!

Mihai Moise

Despre dreptate

Dreptatea-i oază de lumină,
Ce vine din înger de serafimă,
Alungă negura şi-nşelăciunea
Şi-a răului uneltirea!

Dreptatea-i aleasă virtute,
Ce te-nsoţeşte în multe lupte,
Pe-ntuneric risipeşte,
Şi-n lumină se-odihneşte!

Dreptatea cine o are,
Îi foloseşte de aripioare,
Ea te-nalţă tot mai sus
Lângă Domnul tău Iisus!

În Fericiri găseşti Dreptatea,
Unde omul îşi află demnitatea,
E drumul către mântuire,
Şi înspre veşnica nemurire!

Despre credință

Credinţa-n lume nu are asemănare,
Aduce omului alinare,
Îl apropie de Dumnezeu
Când drumul i se pare greu!

Ca un fulger străbate cerul,
Luminând pe tot omul,
Care se roagă cu nădejde,
Căci ce oare va pierde?

Credinţa-i înconjurată de lumină,
Din a Domnului purcedere fină,
Iar celui ce se pocăieşte
Iertare de păcate-i dăruieşte!

Credinţa ţine Pământul
Aproape de Domnul Sfântul,
Căci prin multă rugăciune
Fereşte lumea de uscăciune!

Credinţa-i întotdeauna o virtute,
Ce ne-nsoţeşte în multe lupte,
Simbolul ei fiind Crucea
Ce ne dă mereu puterea!

Credinţa mută munţii din loc,
Arde păcatele cu foc,
Adună pe creştini împreună
Şi le dă aleasă cunună!...

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Iluzie cu lună peste IOR

Am văzut seara
venind peste Titan
ca o mantie de mister.
Ochii tăi de stea
erau duşi şi pierduţi
în ceaţa mulţimii
şi de unde lanternă...

Am văzut cum lumini
străjuiau parcul
făcând gardă aleilor noastre
de amintiri
şi de ce-a mai fost
dac-a fost...
Dar ce folos când
acum e târziu,

cerul cenuşiu
şi pe nimeni nu ştiu
cum te ştiam cândva.

Am văzut luna plină
făcând „Jos Textila”
reflexiei din lac
sfidându-mă
de parcă n-avea
şi altceva de făcut...

Parcă nu era oricum apusă
biata zi ce ne-a despărţit
prosteşte
şi copilăreşte
până mâine...

Rendez vous

Ne mai vedem şi mâine;
De ce să ne grăbim
Să ne petrecem timpul cu cap
Când oricum
A fost decapitat
Şi de unde să-şi mai dea seama
Ce şi cum şi când?!...

Ne mai vedem şi poimâine;
Mâine-i departe
Deşi pe azi...
Mai ieri
l-am expediat
cu personalul de 11
urându-i cale bătută...

De-atunci aştept cuminte
Să se spună când şi cum,
Să se dea la ziar
Şi să grăiască profeţii dimineţii
Că vei veni;
„Nu-mi pasă, eu pot s-aştept”
Nu contează unde :
La Sud, la Vest,
La 1, 2, 3 sau la orice linie.

Ne mai vedem oricând o fi
Să se pupe astrele
Şi ce va fi, va fi!

Denisa Coroja

Vărsare în visare

Ne-ntoarcem subit
spre interiorul pierdut,
săpând ca şi când
ar fi ceva de găsit.
E total greşit
şi continuăm să căutam,
suflăm praful de pe nimicuri,
invocăm himere,
alergăm după stele
demult căzute
în neantul intrinsec.
E mult prea dur jocul,
cumplit de iraţional.
Alunecăm uşor înapoi în banal,
evitând contopirea absolută
cu mult prea dulcea nălucă.

Case de sticlă

Doar cioburi înroşite
de durerea noastră mută
zac pe podea împrăştiate
după furtuna avută.
Insomnia se plimbă în umbră
printre reminiscențe,
minți absente,
trupuri transparente.
Fumul fostului foc
învăluie ce a mai rămas
din tot ce a fost
şi credeai că va mai fi.
Nu.
Orice început vine cu final
Ideal sau criminal.
Câteodată nu îl simți
Îl respiri tardiv
Îți umple plămânii cu gheața
subțire pe care am păşit
teribil de conştienți
de atâtea ori
şi mințeam că n-o să se sfărâme.
Acum sunt doar fărâme.

Captiv asumat

Norii se sparg peste lumea-înghețată
- O să ieşi de-aici vreodată? -
Creierii se rotesc prin aburi
- Cât mai poți să-nduri? -
Raze reci aruncă săgeți
Te-nvârți pe loc.
Nu ai loc
în marea furioasă
de gândire sinuoasă
Asfixiat de ei,
te pierzi în idei
ce nu-ți aparțin,
te lovesc din plin.
Ud leoarcă
de o ploaie toxică,
strângi mantia
să domoleşti mania.
Te vrei înapoi,
te scuturi de noroi
Doar sub carapace ai pace,
recapeți trăirea densă, intensă
tai ceața,
vezi viața.

Interior

Într-un colț mai liniștit
o să-ți spun tot ce am simțit...
cum umbrele se jucau
fără spații, fără exclamații
fără motiv, doar intuitiv
Știu că îți amintești
pe măsură ce-mi privești
cuvintele. Jurămintele
sunt în van. Cerul nostru - diafan
Nimic nu acoperă
când mintea doar descoperă
Deși totul e-nvăluit
putem vedea în infinit
Restul îl vei gusta
când vei privi marea
de valuri strâns legate
prin gânduri învolburate
ce se revoltă spre eliberare.

Marina Pantazi

Oda iubirii

Mi-ai spus „te iubesc" întâia oară
Într-o seară caldă de toamnă
Și de atunci de mână m-ai ținut
Sufletul mi-ai topit cu un sărut.
Timpul de atunci parcă a dispărut
Nu mai există prezent sau trecut
Alături de tine alerg spre necunoscut.
Când este iubire nu mai există doi
Totul se împarte între noi
Și de este ploaie sau cer senin
Tot sufletul de zâmbete ți-e plin.

Iubirea face pământul să se învârtă
Când ești iubit natura parcă - ți cântă
Totul îți pare mai frumos și pur
Când iubești devii și tu mai bun.

Romeo și Julieta

Cândva în Verona trăit-au doi iubiți
Tineri, romantici si nefericiți
Iubirea lor nenorocul avut-a să se nască
Într-o epocă greșită și nedreaptă.
Părinții lor rivali au fost pentru vecie
Dar inima nu ține cont de ură sau mândrie.
Și într-un final, din întâmplare
Romeo a întâlnit o floare
Pe Julieta, blândă garofiță
Timidă și frumoasă ca o zeiță.
Când sub balcon iubire i-a jurat
Romeo sfârșitul și l-a semnat.
Cei doi s-au îndrăgostit,
Povestea e tragică până la sfârșit
Căci al Julietei tată
Cu contele Paris o vrea măritată.
Julieta altă scăpare n-a găsit
A baut o licoare și a adormit.
Romeo la mormântul ei a sosit pe dată
A plâns grozav crezând că este moartă.
Dintr-un pocal și el otravă a băut
Și s-a stins după un ultim sărut.

Când Julieta din somn s-a trezit
Sufletul de durere i-a împietrit,
Cu sabia lui Romeo s-a înjunghiat
Dar iubirea lor nu s-a încheiat.

Povestea lor încă mai impresionează
Pe mii de îndrăgostiți care visează
Ca iubirea lor eternă să fie
Ca un vers sădit într-o poezie...

George Badea

Mărturisire

Numai florile-mi cântă,
când sunt
trist.
Numai florile mă privesc
Drept în ochii-mi plânși.
Numai florile sunt tulburate,
când eu
Sufăr cumplit!
Numai florile știu

Că
numai tu
cânți,
plângi,
suferi,
ești tulburată...
Când sufletul meu mi-e
rănit!

Daniela Ioana Chițescu

Balada poemului din mine

Am să-i cer lui Dumnezeu
De mâine să mă transforme
Și din ce-s acuma eu
Să rămână doar fantome.

-Fă-mă Doamne dulce glas!
Să îi zic cât l-am iubit,
Pe mâna lui să mă las
Și să-l iert că m-a rănit.

Fă-mă Doamne, Tu, o umbră!
Să mă strecor în al lui pas,
Să-i apăr privirea blândă
Ca secundele în ceas.

Fă-mă Doamne-ntinsă apă!
Privirea-n unde să-i simt,
Să mă picur într-o cupă
Și să uit că l-am iubit.

Fă-mă Doamne iute vânt!
Să mă risipesc aievea,
Să alerg pe-acest pământ
Până când îl voi avea.

Fă-mă Doamne dulce lună!
Să pot să-i veghez de sus,
Pielea fină ca o pană
Și apoi să îl las dus.

Fă-mă Doamne,Tu, o ploaie!
Pielea caldă să-i mai simt,
Să mă scurg, s-o iau la vale
Și-apoi promit că mă sting.

Fă-mă Doamne ale lui lacrimi!
Să îi mai sărut obrazul,
Să simt ale lui tristeți
Și apoi să-i iau necazul.

Fă-mă Doamne, un drum lung!
Să îl întorc iar la mine
Sau Ia-mă de pe pământ
Să îi rămân poezie.

Durere

A căzut îngerul din Paradis.
Nu a luptat, dar totuși a fost învins
Și peste flăcări un imperiu a deschis
Căzut, dar totodată Cel mai Trist.

Și după el, arhangheli plini de jale,
Târăsc aripile lor pe pământ,
Trasând a lumilor tristeți către o cale
Și al inimii drum către mormânt.

Din iubirea lui a căzut
Și nici văzduhul nu l-a mai vrut
De-atâta iubire cât a avut.
Tristețea din iubirea lui s-a născut.

Soarele lui a răsărit din pământ,
Din ochii lui ce s-au închis demult
Și-a pârjolit pământul pe unde a pășit
Și a sădit în el totul dar nimic.

Doi ochi fără lacrimi în iad au apus
Și poartă în ei doar o vină
Că moartea-n moartea lor s-a supus
Și-n pieptul lui s-a îngropat o inimă.

Și dacă iadul, lumina raiului a născut
Și suferința e fericirea ce a trecut,
El a plecat pentru a sa iubire
Fruntea lui tristă e înălțată-n menire.

Plângi, căzutul meu, cu lacrimile tale!

O viață

Dacă ai plecat, eu cui mă-nchin?
Privind cum tu te rogi la un străin
Și ți-aș lasa al meu cuvânt
Să pot să mor și să devin pământ.

Să nu mai simt nimic pe veci,
În afară de tălpile reci.
Să nu cuprind în ale mele mâini,
Decât ale florilor rădăcini.

Din moartea mea să-nvie trandafiri,
Dureros de frumoşi dar plini de spini
Să-mi las în ei culorile
Și tu să-mi simți durerile.

Făcuți am fost pentru alt soare,
Și totuși am pictat icoane
Pline de flori, ca înainte de moarte
Să-mi amintești că am avut și eu o viață...

Miruna Avram

Sfințenia Ochiului

Pronunț o mistuire senină în oameni,
În adevăratul sens al unui război!
Am înnebunit odată cu focul
Plecat din ceruri, în zboruri, spre noi.

Dacă aș ști să te iubesc în Sfințenia Ochiului,
Din trupul tău zvelt, de apă îngenunchiată de pietre...
Mi-aș face armură de cântec înalt,
Prin muzica lui să ne ierte.

În josul aerului: Adio, Lumină!
Din tine privesc în susul cuvântului ars,
Uneori, în plină mișcare a vieții, te-ntâmpin:
Bine ai venit, te rog, hai la dans!

Puterea de a mă întoarce

Rup din mare
Valul...
Cu puterea lui
Să mă întorc la tine!
De dor...
Voi lua cerul
În palme,
Iar tâmplele mele
Își vor odihni gândul
Peste lumina lui!

Ceasuri

Nasc ecoul în spre pietre,
Și din trupul său - mormânt
În tristețea mea de om,
Rămân prins într-un cuvânt!

M-am îndurerat cu timpul,
Și sub chipul meu adânc,
Au pierit zilele-noapte,
Între ceasuri ce se frâng...

Trag de pietre! Nu înfloresc!
Și alerg spre totdeauna!
Rămân singur, între ploi...
Ca să mă-nfrățesc cu luna...

IANUARIE. DUPĂ NUMĂRUL 10 A URMAT, FIREȘTE, NUMĂRUL 11!

(Foto - Al. Oprea)

*SURPRIZĂ PLĂCUTĂ LA CENACLUL DIN **FEBRUARIE.***

Ne-am bucurat de prezența unui personaj deosebit: publicistul și scriitorul palestinian stabilit în România, **Ahmed Jaber.**

ARTE VIZUALE

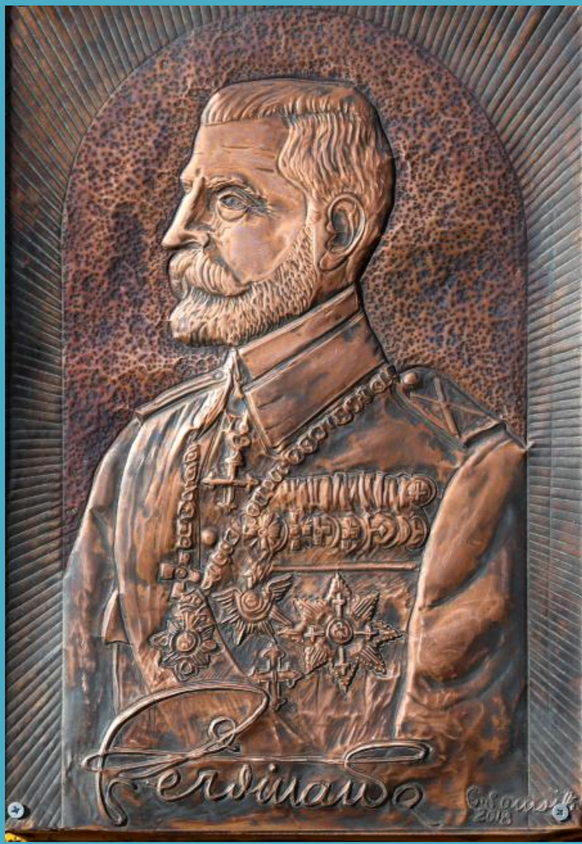
REGII ROMÂNIEI

- METALOPLASTIE –

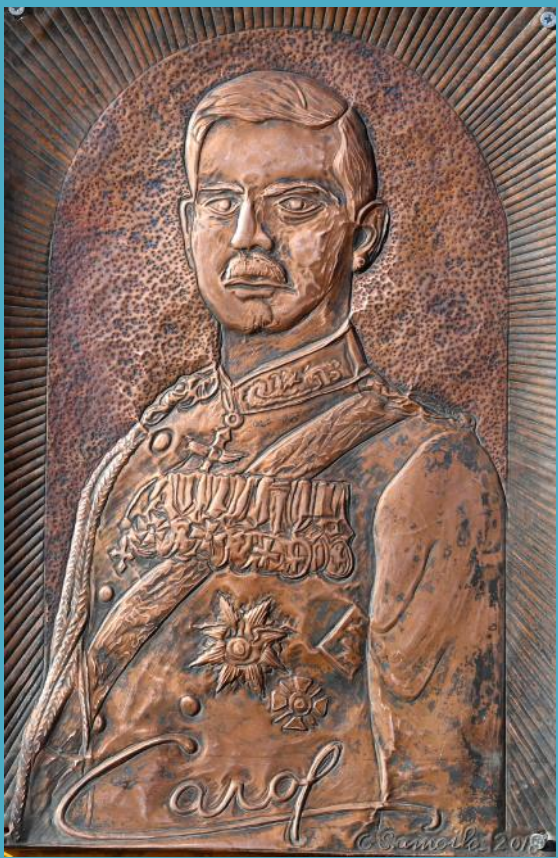
Autor **CONSTANTIN SAMOILĂ**

CAROL

FERDINAND

CAROL al II-lea

MIHAI